

NIEUWE AVONTUREN

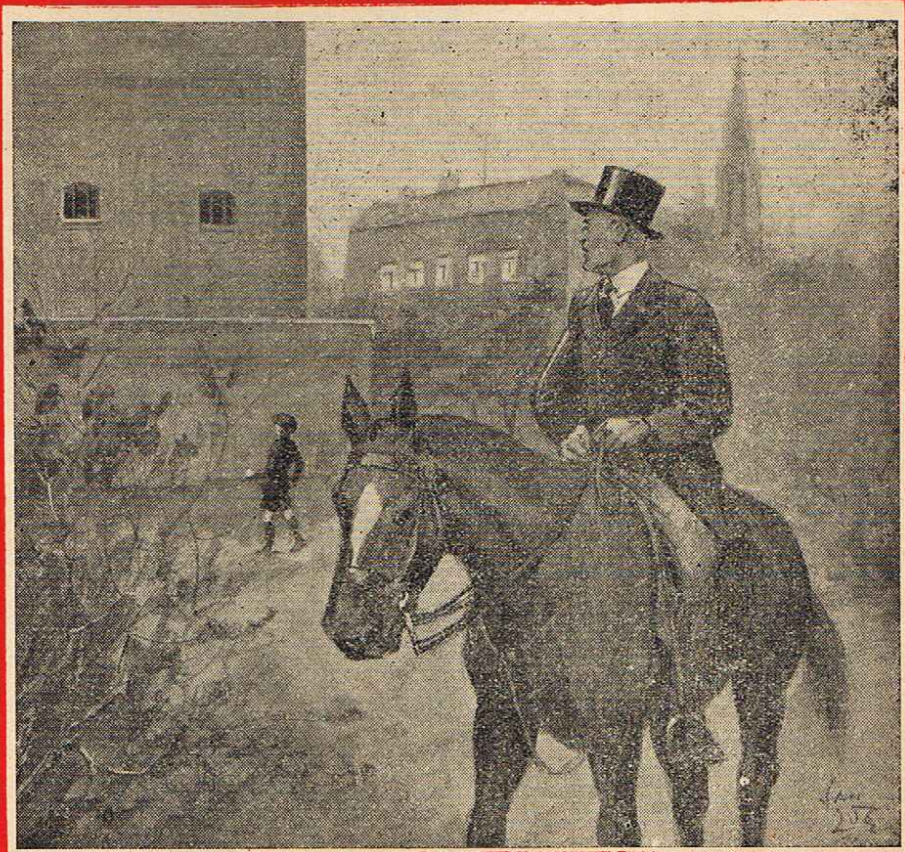
Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET EINDE VAN EEN SCHURK

N° 2398

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het einde van een schurk

HOOFDSTUK I

RAFFLES EN MISS DORRIT EVANS

Hoofdinspecteur Baxter, van Scotland Yard, zat aan zijn grote schrijftafel in zijn bureau, en in een hoek van het vertrek zat zijn secretaris Marholm, een man van omstreeks zestigjarige leeftijd met een vossengezicht en kleine, schrandere ogen.

Nog nooit had Marholm zijn chef in zulk een rozenkleurig humeur gezien.

Hij had geen rust of duur en voortdurend stond de grote man uit zijn bureaustoel op, en begon het vertrek op

en neer te lopen, met de handen op de rug gevouwen, terwijl hij een populair deuntje neuriede.

Marholm wist niet wat hij er van denken moest, want in zulk een toestand had hij Baxter nog nooit gezien.

Baxter, een der hoogste ambtenaren bij het beroemde Engelse politiekorps, die als een schooljongen rondhuppelde en cabaret-liedjes zong, het was om zijn ogen en oren niet te geloven.

Nu en dan onderbrak Baxter zijn

gezang om het af te wisselen met een even opgewekt gefluit.

Marholm schudde het hoofd en wierp van tijd tot tijd een onderzoekende blik in de richting van zijn chef.

Diens dik, opgezet gelaat was vuurrood en glom als een tomaat.

Hij pufte dikke rookwolken uit de sigaar, die hij tussen de lippen geklemd hield en bleef enkele malen stokstijf en wijdbeens midden in 't vertrek staan met het hoofd in de nek gebogen en de ogen naar de zoldering gewend, als wilde hij de hemel tot getuige roepen dat hij nog nooit zo in zijn schik was geweest.

Tevergeefs trachtte Marholm naar de reden van deze uitbundige vrolijkheid te vorsen.

Het enige wat hij wist, was dat zijn chef ongeveer een uur geleden nadat deze nauwelijks aan zijn bureau gezeten was, aan de telefoon was geroepen, dadelijk daarna een kreet had geslaakt, die veel leek op het vreugdegehuil van een Indianentrop, en toen daarop een rondedans was gaan uitvoeren, waaraan Marholm zelfs nadat er zestig minuten sindsdien waren verlopen, niet dan huiverend kon terug denken.

Daarna had de grote man zich op zijn stoel laten neerploffen, als overweldigd door een al te groot geluk.

Na een poos had Marholm het gewaagd zijn chef te ondervragen naar de reden van zijn blijdschap, maar Baxter had slechts geheimzinnig gelachen en gezegd, dat het een verrassing voor hem moest blijven.

Hij zou spoedig genoeg bemerken wat er gaande was; aanstonds zou er een lang verwachte gast worden binnengeleid, naar wie de gehele politie reeds geruime tijd vol verlangen had uitgezien.

Marholm had zich met dit antwoord tevreden moeten stellen, omdat hij wel aanzag, dat de hoofdinspecteur toch niet meer wilde loslaten.

Juist toen Baxter zich weer oprichtte om een nieuwe rondedans door het vertrek te beginnen, werd de deur geopend en trad er een jonge dame, keurig

maar eenvoudig gekleed, het vertrek binnen.

Het was Dorrit Evans, de onlangs aangestelde vrouwelijke detective, een der beste leerlingen van Sullivan, de bekwame super intendent van het C.I.D. (Criminal Investigation Department).

De ogen van het jonge meisje schitterden opgewonden, toen zij op Baxter toetrad en hem de hand drukte.

Deze had zich omgewend, zijn sigaar weggelegd en het binnentredende meisje met veel omslag een stoel toegeschoven.

— Ik ben blij dat gij daar zijt, miss Evans, zei hij op joviale toon. Ik wil wel bekennen, dat ik met het grootste ongeduld op uw komst gewacht heb.

— Dat doet mij genoegen, mijnheer Baxter, zei de jonge detective.

— En weet gij nu wel heel zeker, dat hij stevig achter slot en grendel zit?

— O, ja heel zeker, lachte het jonge meisje. Hij is mij eens ontkomen toen ik één agent in zijn cel op post zette, maar het zal hem zeker niet lukken, nu ik die wachtpost verdubbeld heb.

— Gij hebt gelijk, miss Evans, dat zou zelfs van een John Raffles wel wat al te veel gevergd zijn, hernam de hoofdinspecteur grijnslachend.

Baxter ging tegenover zijn bezoeker zitten en vroeg:

— En zoudt gij mij nu eens willen vertellen, hoe alles eigenlijk in zijn werk is gegaan? Ik moet bekennen dat de gebeurtenissen mij wel wat overrompeld hebben.

— Dat is niet te verwonderen, mijnheer Baxter, hernam de jonge detective glimlachend. Alles heeft zich vannacht afgespeeld tussen twee en zeven uur. Op het eerstgenoemde tijdstip lag zij natuurlijk reeds een poos in uw bed en van een man van uw werkkraft kan men natuurlijk niet eisen dat hij reeds om zeven uur weer op de been is.

Het drong niet tot Baxter door, hoe in deze woorden een lichte ironie doorstraalde.

Hij kletste zich met de platte hand tegen het bolle voorhoofd en riep trots uit:

— Als de hersens de hele dag ingespannen werkzaam zijn, dan is negen

uren slaap zeker niet te veel. En laat nu eens horen, hoe de zaak zich heeft toegedragen; ik ben zeer verlangend te weten hoe gij John Raffles, die gevaarlijke bandiet, in een enkele nacht tweemaal hebt kunnen arresteren.

— Luister dan, mijnheer Baxter. Gij wist natuurlijk van mijn plannen om mij van de persoon van Raffles meester te maken, door hem een valstrik te spannen.

— Ja, ja, Miss Evans, daar heb ik van gehoord.

— Verder weet u ook, dat de bankier Alldridge een aantal gouden staven in huis had, en ik bewoog hem dit feit door middel van de dagbladen wereldkundig te maken, omdat ik meende dat Raffles op het goud zou afkomen, als een muis op het spek.

— En is die berekening uitgekomen?

— Ja zeker, maar op 'n andere wijze, dan waarop ik gerekend had, antwoordde de jonge detective met een spijtige klank in haar stem. Hoe hij het gedaan heeft weet ik niet maar hij vaardigde vijf bandieten af waarvan ik de identiteit nog moet vaststellen en die nu achter de tralies zitten, naar het huis van de bankier. Hij zelf echter haalde het goud letterlijk voor mijn neus weg, verkleed als bankier Alldridge.

— Dat was buitengewoon brutaal, riep Baxter verontwaardigd uit.

— Ja, dat ben ik met u eens, mijnheer Baxter, zei Dorrit Evans ironisch. Eigenlijk had hij mij verlof moeten vragen. Maar daarmee is het nog niet gedaan.

— Gij hebt hem niettemin te pakken gekregen en gearresteerd? vroeg Baxter haastig.

— Dat heb ik, maar slechts door een gelukkig toeval. Een mijner agenten had namelijk met een revolvershot de benzine tank doorschoten van de auto waarmee Raffles vluchtte.

— En het goud?

— Dat hadden zijn medeplichtigen reeds in veiligheid weten te brengen.

— Die schurken, riep Baxter woedend uit. Wij zullen hen wel mores leren.

— Dat zullen wij, mijnheer Baxter,

zodra wij hen in handen hebben, vervolgde de jonge detective kalm.

— Raffles werd dus gearresteerd en naar het huis van bewaring gevoerd. Maar hoe hij weer is kunnen ontsnappen, dat begrijp ik niet, riep Baxter.

— Wij begrijpen er zelf ook nog niet veel van, mijnheer Baxter, ging Dorrit Evans voort.

Die man moet over raadselachtige middelen beschikken. Wij hadden een agent bij hem in de cel gezet, omdat hij tot drie malen toe te kennen gegeven had binnen een paar uren te zullen ontsnappen. Wij hielden dat voor snoeverij, maar het bleek spoedig genoeg dat hij waarheid had gesproken. Binnen veel kortere tijd, dan hij voor zijn ontvluchting had genoemd, bevond hij zich weer op vrije voeten. Hij sloeg de agent in zijn cel neer, stak zich in diens uniform, wist uit het raam te klauteren, door middel van een touw, waarvan ik mij nog steeds niet begrijp, hoe het in zijn bezit is gekomen, klom, nota bene met de hulp van een onzer eigen agenten over de muur, en bevond zich in vrijheid.

— Maar dat is in de hoogste mate brutaal, riep Baxter.

— Gij hebt deze opmerking, waarvan ik de juistheid overigens niet betwist zeer eerder gemaakt, mijnheer Baxter, zei Dorrit Evans met kwalijk verborgen ongeduld. Ik geef toe, dat het brutaal was, maar het is mij een troost, dat hij maar zeer kort van zijn vrijheid heeft kunnen profiteren.

Baxter slaakte zulk een diepe zucht van verlichting, dat het was, alsof hij zelf een der hoofdrollen had vervuld in het drama hetwelk de jonge detective hem nu opdiste.

— Vertel het mij alstublieft tot in finesses, riep hij uit, terwijl hij een reusachtige zakdoek uit zijn zak te voorschijn haalde en daarmee zijn voorhoofd bette.

— O, het is gauw genoeg verteld, mijnheer Baxter, Raffles is een zeer bekwaam en scherpzinnig man, maar hij heeft ook les défauts de ses qualités, als u begrijpt wat ik bedoel. Met andere woorden: hij vergeet wel eens wat.

— Hij lep zeker tegen een lantaarna-

paal aan, of zo iets? vroeg Baxter gretig, in de stellige verwachting, dat hij de spijker op de kop had geslagen.

Dorrit Evans haalde minachtend de schouders op.

— Zo iets onnozels doet John Raffles niet, mijnheer Baxter. Neen, het was heel iets anders, en ik wil bekennen, dat het toeval ons opnieuw te hulp is gekomen.

— Laat eens gauw horen.

— Nu dan, Raffles moet zeer dicht bij het Huis van Bewaring over een klein huis kunnen beschikken, dat hij waarschijnlijk slechts gebruikt in tijd van nood en om zich spoedig te kunnen verkleeden. Er was hem zeker veel aan gelegen aanstonds de uniform van politieagent weer af te leggen, tenminste hij ging het huis binnen, en in zijn slaapkamer, die op de bovenste verdieping is gelegen, ontstak hij licht en begon zich van zijn uniform te ontdoen.

De woning in kwestie bevindt zich in een volksbuurt. Het raam van de kamer van Raffles ziet uit op een binnenplaats en daar tegenover bevindt zich de woning van een onzer agenten. Nu wilde het noodlot, of liever het geluk dat Austin, zo heet die politieagent, gister nacht ineens hevige tandpijn kreeg, en daarom niet kon slapen. Voortdurend ging hij zijn bed uit en ijsbeerde kreunend door zijn slaapkamer heen en weer. Terwijl hij op een gegeven moment toevallig naar buiten keek werd zijn aandacht getrokken, doordat aan de overzijde plotseling een raam helder verlicht werd. En nu kom ik aan de onvoorzichtigheid van de Grote Onbekende. Hij had namelijk de overgordijnen niet dicht getrokken en bevond zich juist tussen het licht en het neergelaten rolgordijn, zodat zijn schaduw zich daarop helder aftekende en al zijn bewegingen zichtbaar waren.

— Goede hemel, hoe dom, riep Baxter schaterlachend uit, terwijl hij zijn dikke handen op zijn dijen liet kletsen.

— Ja, heel dom, mijnheer Baxter, vervolgde het jonge meisje schouderop-halend. Nu wist Austin, die daar al jaren woont, natuurlijk heel goed, dat er in die woning geen agent van politie

woonde. Het was bijna vier uur in de nacht, en de agent scheen zich daar achter het rolgordijn met buitengewone haast te ontkleden. Gij begrijpt dat dit voor Austin een reden te over was, om verbaasd te zijn. Nu, hij was dan ook verbaasd. De kiespijn was als bij toverslag verdwenen, zo zeer greep dit schouwspel hem aan. Want gij moet weten, dat Austin een der agenten was die van mijn plannen wist om Raffles tot iedere prijs onschadelijk te maken. Hij kleedde zich zelf dus zo snel hij kon aan, wapende zich, stelde zijn vrouw met een paar woorden op de hoogte, snelde het huis uit, en vloog de straat op. Alweer was 't toeval hem gunstig, want juist op de hoek van de dwarsstraat reed hem een overvalwagen van de politie, waarin tien agenten, tegemoet, die juist op jacht waren naar het kostbare wild. De auto hield op zijn wenken aanstonds stil, de tien mannen stapten uit en renden naar 't hun aangewezen huis. Voor de deur voegden zich nog twee patrouillerende agenten bij hen, zodat zij nu met zijn dertienen waren.

— Een ongelukkig getal, Miss Evans, riep Baxter uit. Een bijster ongelukkig getal.

— Maar ditmaal was het toch een zeer gelukkig getal, mijnheer Baxter, antwoordde het jonge meisje lachend, want wij behoefden de deur niet eens te forceren. Deze werd juist opengedaan, toen onze mannen er aan kwamen. En wie kwam er uit, denkt gij?

— John Raffles in eigen persoon, riep Baxter, verheugd, dat hij nu het niet mis kon hebben.

— Zoals gij zegt, vervolgde de jonge detective. Ik behoef u niet te zeggen, dat hij zelfs geen poging deed om te ontvluchten. Wij behoefden slechts onze handen uit te steken. John Raffles viel er als een rijpe appel in.

— Maar weet gij wel zeker, dat hij het inderdaad was? vroeg Baxter die nog altijd aan zoveel geluk niet durfde hopen.

— O, ja, heel zeker. Hij had natuurlijk nog niet de tijd gehad zijn gelaat te veranderen en dat gelaat was hetzelfde van de man, die een uur geleden

uit de cel ontsnapt was. Wij brachten hem aanstonds weer in verzekerde bewaring en hadden daarbij enige moeite met de beide patrouillerende agenten, die een bijzondere haat jegens John Raffles schenen te koesteren en hem alles behalve vriendelijk bejegenden. Ik heb deze twee mannen, sterke kerels op het oog, ieder met een revolver gewapend in zijn cel gezet en ik verzeker u, dat zij hem niet zullen laten ontsnappen. Gij kunt er u zelf trouwens van overtuigen, want ik heb opdracht gegeven, dat men Raffles om negen uur hier moest brengen.

— Dus, ik moet hem een verhoor afnemen? vroeg Baxter enigszins aarzelend.

— Wie anders? vroeg Dorrit Evans verbaasd. Maar gij begrijpt wel, dat ik zeer gaarne bij dat verhoor aanwezig zal zijn, evenals superintendent Sullivan.

— Maar ik verlang niets liever, hernam Baxter, die blij was dat hij de verantwoordelijkheid voor het onderhoud met de Grote Onbekende met zijn ondergeschikten zou delen.

Op dat ogenblik werd de deur geopend en Sullivan trad het vertrek binnen.

Hij ging aanstonds op Dorrit Evans toe, drukte haar de hand en zei opgewonden:

— Ik ben reeds op de hoogte gebracht, miss Dorrit. Ik wens u van harte geluk. Gij hebt u zeer verdienstelijk gemaakt jegens de bevolking van de hoofdstad.

Het jonge meisje bloosde van genoegen bij het horen van deze lofspraak.

Maar nu riep Baxter, die ongeduldig werd uit:

— Ik zou nu wel gaarne willen, dat Raffles hier werd gebracht.

Sullivan stapte naar de telefoon op de tafel van de hoofdinspecteur en gaf enige bevelen.

Na verloop van enkele minuten werd er op de deur geklopt en op het « binnen » van Baxter, traden vier agenten binnen, die een zwaar geboeid man in hun midden hadden, terwijl twee hunner hem bovendien stevig vasthielden.

Baxter had zich veiligheidshalve achter zijn schrijftafel teruggetrokken, daar hij nog alles behalve gerust was.

Sullivan en Dorrit Evans, die naar het raam waren gegaan, en zacht met elkander praatten, wendden zich tegelijkertijd om toen de deur geopend werd.

Maar nauwelijks had de jonge detective de gevangene gezien, of zij werd zo bleek als een doek, liet zich op een stoel neervallen en riep op hese toon:

— Die man is John Raffles niet.

HOOFDSTUK II

DE VALSE RAFFLES

De indruk die deze woorden teweeg brachten is met geen pen te beschrijven.

Baxter slaakte een kreunende zucht, en liet zich als een zak zand in zijn stoel neervallen.

Superintendent Sullivan tastte naar zijn voorhoofd, als vreesde hij het verstand te verliezen.

Wat Dorrit Evans betreft, zij keek als wezenloos voor zich uit en wendde toen langzaam de blik naar de ar-

restant, die zoëven was binnengebracht, en die zich slechts met moeite overeind scheen te kunnen houden.

Het was waarlijk niet nodig geweest, te zeggen, dat die man Raffles niet was, want dat was tot op een mijl afstands duidelijk zichtbaar voor iedereen met ogen in het hoofd.

Hij was een klein dik mannetje in avondtoilet gestoken, dat echter enigszins te lijden scheen te hebben gehad, tengevolge van de wijze waarop de drager zich ter ruste had begeven; blijkbaar had hij zich met kleren en alles aan op de harde houten brits uitgestrekt.

In een zijner geboelde handen hield hij krampachtig een hoed geklemd, die blijkbaar oorspronkelijk een zogenaamde chapeau claque was geweest, maar de verkeerde kant was ingedrukt.

Hij behoorde blijkbaar tot de gegoede stand, was zeer klein en zeer dik en had bijna geen haar meer.

Het weinigje dat hem nog restte, was blijkbaar in de haast zo goed mogelijk over zijn kale schedel verdeeld, maar dit streven was te niet gedaan ten gevolge van de toestand, waarin hij zich bevond. Meneer was namelijk dronken en niet zo'n beetje ook. De volksmond heeft daar een mooi woord voor en zou gezegd hebben: De knul is straal bezopen.

Zodra hij binnen gebracht was begon hij met zijn varkenoogjes tegen het licht te knippen en keek toen met een lodderoog om zich heen, in twijfel tot wie hij het woord zou richten. Tot zijn blik viel op een der beide reusachtige agenten aan zijn zijde en hij op verontwaardigde toon riep:

— Willen jullie mij wel eens direct-hik - Ik zal jullie laten zien, dat er met - hik - William Bainbridge niet te spotten valt. Denken jullie dat ik mij nog langer voor - hik - de gek laat houden?

Hij trachtte zich los te rukken, maar de agent hield hem stevig vast.

Woedend schreeuwde het kleine mannetje, dat langzamerhand nuchter scheen te worden, terwijl hij zich tot Baxter wendde:

— Ik weet niet - hik - wie gij zijt,

mijnheer, maar naar uw uiterlijk te oordelen, hebt gij hier iets te zeggen. Welnu, ik - hik - verklaar u dat William Bainbridge commissair in effecten niet van plan - hik - is zich te laten behandelen als een schooljongen. Die grap - hik - ik zeg die grap heeft nu lang genoeg geduurd. Neem mij onmiddellijk die boeien af en stel mij in vrijheid, of ik - hik - prr... -hik - sta niet voor de gevolgen in.

Maar nu verhief Baxter zich statig van zijn stoel en verzamelde al zijn moed.

— Ik raad u aan die aanmatigende toon te laten varen, riep hij dreigend uit. Gij behoeft voor mij geen comédie te spelen, want ik doorzie u, John Raffles.

De kleine dikke dronkaard deed een stap achteruit, alsof hij vreesde met een krankzinnige te doen te hebben en herhaalde toen vreselijk verontwaardigd:

— John Raffles? Over wie hebt u het - hik - nou? John... Raffles... Spreekt gij tegen mij, mijnheer?

— Ja mijnheer, tegen u, bulderde Baxter. Wij weten wel dat gij u uitstekend vermommen kunt, maar hier schiet uw kunst toch te kort. Ik heb u aanstands doorzien.

Nu stond Dorrit Evans op en kwam enige schreden naar voren.

Zij hief de hand op en zei nadrukkelijk:

— Ik zou maar niets meer zeggen, mijnheer Baxter. Wat ik zoëven zei, berust, helaas, op waarheid. Deze man is John Raffles niet. Eerlijk gezegd, verbaast het mij dat gij dit zelf niet ziet. De Grote Onbekende is minstens anderhalve voet langer dan deze Lilliputter.

Dat nam de arrestant niet en hij schreeuwde woedend:

— Zeg eens, juffertje, ik geloof dat het nu genoeg is. Gij hebt mij om een of andere bespottelijke reden laten arresteren, en dat kan ik - hik - desnoods nog aan een vergissing toeschrijven, maar ik herhaal dat ik niet van zins ben mij hier te laten beledigen.

Dorrit Evans begreep dat zij te ver was gegaan en dat het in haar belang

was, het kleine gedrocht te vriend te houden, daar hij haar stellig enige inlichtingen zou kunnen verschaffen, die voor haar van waarde zouden kunnen zijn voor het opsporen van de Grote Onbekende.

Zij lachte daarom haar liefste lachje, trad naar de arrestant toe en zei vleierend:

— Uw arrestatie is inderdaad een vergissing, mijnheer Bainbridge. Mannen, neem de heer Bainbridge onmiddellijk de boeien af.

Dadelijk gehoorzaamden de agenten aan het gegeven bevel, en Bainbridge wreef zijn gekneusde polsen en zijn stem klonk nors, toen hij opmerkte:

— Alles goed en wel, jonge dame, maar - hik - nu zou ik toch eigenlijk wel eens willen weten, waarom men mij als een misdadiger naar de gevangenis heeft geslept.

— Mijn waarde heer, hernam Dorrit Evans, terwijl zij haar hand op de schouder van de kleine dikkerd legde, het spijt mij dat ik die vraag niet kan beantwoorden, want ik weet het zelf niet.

Bainbridge wilde opnieuw driftig uitvallen, maar een kalmerend gebaar van Dorrit Evans weerhield hem.

— Gij zijt naar alle waarschijnlijkheid gearresteerd, zo vervolgde de jonge detective, door John Raffles in eigen persoon, nadat hij op een raadselachtige wijze uit zijn hechtenis ontsnapt is.

Plotseling scheen haar iets in te vallen.

Zij wendde zich tot de agenten en vroeg verbaasd:

— Hoe komt het, dat uw beide collega's die Raffles moesten bewaken, niet bij u zijn? Hij heeft hen zeker beiden weten te overweldigen?

— Neen, miss, antwoordde een der agenten verlegen zo is het helemaal niet gegaan.

— Vertel mij dan wat er gebeurd is, riep Dorrit Evans ongeduldig uit, ofschoon zij reeds voorzag wat het antwoord zou zijn.

— Wel, miss, onze twee collega's kwamen met deze dronken meneer in een kleine politie auto van het Huis van Bewaring hier voor de poort rijden.

Zij stapten uit, liepen regelrecht door naar het wachtlokaal voor de agenten en zeiden tegen de dienstdoende brigadier: Miss Evans heeft gezegd, dat deze gevangene onmiddellijk voor hoofdinspecteur Baxter moet worden geleid. Hij is een hoogst gevaarlijk misdadiger.

De kleine dikke man, die nu zowat helemaal ontuchtend was, wilde een woedende uitroep slaken, maar opnieuw werd hij door een sussend gebaar van Dorrit Evans tot andere gedachten gebracht.

— En wat toen? vroeg zij.

— Wel, miss, toen maakten die agenten eenvoudig rechtsomkeert en verdwenen.

Het jonge meisje stampte driftig op de vloer.

— Dus voor de tweede keer bedrogen binnen zes uur tijds, mompelde zij. John Raffles, het kost mij moeite om het te bekennen, maar je bent mij te vlug af geweest ook ditmaal. Wij zullen echter eens zien, wie het spel op de duur wint.

— Dus, dus was die meneer Raffles de agent, die mij vannacht heeft gearresteerd? stotterde Bainbridge, die nu volkomen nuchter was.

— Het kan niemand anders geweest zijn, mijnheer. Wij hadden hem opgesloten onder bewaking van twee agenten, maar deze blijken zijn medeplichtigen te zijn geweest. Ik had ook dadelijk argwaan moeten koesteren, toen zij mij zelf aanboden bij de gevangene de wacht te houden. De rest is al zeer gemakkelijk te raden: Raffles is op dezelfde wijze als een paar uren te voren ontsnapt; hij heeft zich aanstonds weer in een uniform van politieagent gestoken en zich onkenbaar gemaakt, waarna hij zijn sluwe streek voltooid heeft door de eerste de beste dronken voorbijganger, die van een of ander feestje kwam, te arresteren en die in zijn plaats in de cel op te sluiten.

— En wat denkt gij nu met mij te doen? riep Bainbridge nijdig uit.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer, bulderde nu Baxter, die tot dusverre gezwegen had. Gij maakt onmiddellijk dat gij weg komt, en gij moegt van ge-

luk spreken dat wij u niet in arrest houden wegens het veroorzaken van bureau-gerucht, dronkenschap op de openbare weg, verzet tegen de politie in de uitoefening van haar ambt, belediging van een ambtenaar in functie, en voorspiegeling van valse daadzaken.

De kleine dikkerd had verbluft toegeluisterd, en stotterde, bijna stikkend van drift:

— Wat bedoelt u daarmee? Wat wilt gij zeggen met voorspiegeling van valse daadzaken?

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer, schreeuwde Baxter, op zijn beurt rood van drift worden. Wij hebben u voor John Raffles aangezien en dat blijkt gij volstrekt niet te zijn. Als dat geen voorspiegeling van valse daadzaken is, dan weet ik niet meer wat het wel is. En nu, uit mijn ogen, en direct, anders zou ik genoodzaakt zijn, krasse maatregelen tegen u te nemen.

Bainbridge wilde nog iets zeggen, maar kreeg er de gelegenheid niet toe.

Op een wenk van Baxter grepen de beide agenten hem als bij afspraak met de ene hand in zijn kraag en met de andere in het wijdste gedeelte van zijn pantalon.

Aldus lichtten zij hem van de vloer en droegen hem vliegensvlug het vertrek uit.

Het laatste wat de aanwezigen van de ongelukkige William Bainbridge gewaar werden, was een paar woest trappelende benen, waarmede hij de agenten tegen de schenen trachtte te schoppen.

Toen de deur achter het slachtoffer van de Grote Onbekende was dicht gevallen, heerste er even een broeiend zwijgen in het bureau van de hoofdinspecteur.

Dorrit Evans was de eerste die weer sprak.

Haar stem beefde enigszins toen zij tot Sullivan zei:

— Wij hebben nu het onderspit gedolven, maar ik geef mij volstrekt niet gewonnen. Integendeel, dit voorval zal mij een prikkel zijn, mijn krachten tot het uiterste in te spannen, om deze tegenslag goed te maken.

Sullivan keek de jonge detective bewonderend aan.

Hij gevoelde eerbied voor de hardnekkigheid waarmede zijn leerlinge haar eens opgevat plan ten uitvoer wilde brengen, ofschoon hij er in de grond van zijn hart van overtuigd was, dat al haar pogingen wel eens tevergeefs konden zijn.

Tegen een man als John Raffles kon niemand op.

Toch wachtte hij er zich wel voor, de geestdrift van het jonge meisje te blussen.

De teleurstellingen zouden haar toch stellig niet bespaard worden en zij zou gauw genoeg zelve inzien, dat de taak, welke zij vrijwillig op zich had genomen, haar krachten verre te boven ging.

Het tweetal verliet nu het bureau en liet Baxter aan de somberste gedachten over.

Dorrit Evans was in diepe gedachten verzonken, maar plotseling hief zij het hoofd op, en zei:

— Het is onzinnig om hier te lang over na te denken, en tevens geloof ik, dat het even bespottelijk zou zijn nu aanstonds te willen trachten Raffles terug te vinden, maar dat wil niet zeggen, dat ik bij de pakken ga neer zitten; integendeel, ik wil trachten mijn fiasco zo spoedig mogelijk uit te wissen.

— Zo mag ik het horen, riep Sullivan uit, terwijl hij het jonge meisje goedkeurend toeknikte. Het komt mij voor, dat gij al een plannetje voorbereidt en zou wel willen weten wat dat is.

— Dat is zo, en u mag gerust zeggen wat u er van denkt.

HOOFDSTUK III

DORRIT EVANS CONTRA PROFESSOR SHYDRIFT

— Gij weet natuurlijk, zo begon de jonge detective, dat er bij de zaak van bankier Alldridge vijf misdadigers in mijn handen zijn gevallen.

— Dat weet ik.

— Ik moet bekennen, dat niemand anders dan Raffles in persoën mij in staat heeft gesteld deze schurken te arresteren. Maar hoe dan ook, zij zitten nu achter slot en grendel. Welnu, het kan niet twijfelachtig zijn, of deze mannen behoren tot een en dezelfde bende.

— Ja, ik zou ook zeggen, dat daaromtrent geen onzekerheid kan bestaan.

— Nog in de loop van de nacht heeft de rechtercommissaris hun een eerste verhoor afgenomen. Er viel natuurlijk niet te ontkennen, maar zij wilden niets loslaten. Zij zijn daarna nauwkeurig onderzocht en daarbij heeft men op de voorarm van alle vijf de gevangenen, dicht bij de elleboog een kleine vogel in zwarte kleur getatoueed gevonden.

— Het waren dus leden van de bende der « Raven »? riep Sullivan verrast uit.

— Precies. Gij kent ze? vroeg Dorrit met belangstelling.

— Welke detective zou die bende niet kennen, althans van naam? riep Sullivan uit.

— Zij behoort immers tot de gevaarlijkste bende welke de hoofdstad kent?

— Ongetwijfeld, Miss Dorrit. De leden van dit genootschap delzen voor geen enkele misdaad, terug.

— En gelooft gij niet, mijnheer Sullivan, zo vervolgde Dorrit Evans, terwijl zij de superintendent strak aankeek, dat deze mannen onmogelijk aan zulk

een ijzeren discipline zouden gehoorzamen, als zij niet geleid werden door een zeer schrandere, geheimzinnige chef?

Sullivan knikte bevestigend.

— Dat staat voor mij als een paal boven water, zei hij. Maar gij gelooft toch niet dat hij het is?

— O neen, antwoordde Dorrit Evans haastig. Neen, dat weet ik wel beter. Dat is volstrekt niets voor Raffles. Hij werkt alleen, nu en dan, en alleen als hij in gevaar verkeert, geholpen door twee trouwe metgezellen. En dan, Raffles is een inbreker, maar hij heeft zijn handen nog nooit met bloed bezoedeld, en is en blijft... hoe moet ik het noemen... altijd een gentleman. Neen, een ander moet aan het hoofd van dat geheim genootschap van misdadigers staan.

Even zweeg zij, om daarop langzaam te vervolgen:

— Hebt gij wel eens gehoord van de Koning der Misdadigers, mijnheer Sullivan?

Sullivan knikte als onwillig met het hoofd.

— Natuurlijk heb ik dat, antwoordde hij zacht. Een detective, die goed de oren openzet, moet die omineuze eretitel in de Londense dievenwijken herhaaldelijk hebben horen noemen. Maar, niemand weet wie hij is.

— Welnu, mijnheer Sullivan, ging Dorrit Evans door, gelooft gij niet, dat het een goede revanche van mijn nederlaag tegenover Raffles zou zijn, als ik probeerde die man op te sporen en onschadelijk te maken?

Sullivan trad op Dorrit toe, en sprak op ernstige toon:

— Als gij die man zoudt kunnen arresteren, zoudt gij zeker een nog betere daad verrichten, dan wanneer gij de hand zoudt kunnen leggen op Raffles. Maar het eerste is misschien nog wel zo moeilijk als het laatste. En niet alleen veel moeilijker, maar ook honderdmaal gevaarlijker. Ik ken misdadigers, die heel wat op hun geweten hebben, die voor geen enkel gevaar terug deinzen, en die toch duidelijk angst toonden als zij over de Koning der Misdadigers, hun geheimzinnige chef spraken. Niemand hunner weet wie hij is. Hij heeft misschien duizenden mannen over de gehele wereld onder zijn bevelen en misschien is geen dozijn hunner ooit persoonlijk met hem in aanraking geweest, en zeker weten er hoogstens twee, wie hij in werkelijkheid is. En van die twee... is John Raffles er waarschijnlijk een van.

Verrast hief Dorrit het hoofd op.

— Weet gij dat zeker?

— Neen, ik weet het volstrekt niet zeker, antwoordde Sullivan glimlachend. Dat zijn dingen die een goed detective meer voelt, dan met zekerheid kan bewijzen.

— Misschien zouden zij reeds eens tegenover elkaar hebben gestaan? vroeg Dorrit.

— Daarop zou ik wel een eed durven doen. Maar hoe dit ook zij, ik vrees dat er jaren van een zeer nauwkeurig onderzoek voor nodig zullen zijn om te ontdekken, wie de geheimzinnige chef van zovele misdadigersbenden inderdaad is. Men mompelt dat hij een man moet zijn zeer doorkneed in verscheidene takken van wetenschap en die in de hoogste kringen verkeert. En ik zie waarlijk geen middel waardoor men het geheim van zijn identiteit zou kunnen doorgronden.

— Misschien... heel misschien is er toch wel een middel, zei Dorrit Evans langzaam.

— Meent gij? vroeg Sullivan haastig. Laat eens horen.

— Ik zei zoëven, dat zich vijf leden van de bende der «Raven» achter slot en grendel bevinden. Welnu, ik maak mij sterk dat een hunner wel zal kunnen

worden omgekocht en overgehaald om de Koning der Misdadigers te verraden.

— Mijn waarde Miss Dorrit, daarvoor zouden zij hem toch zelf moeten kennen, riep Sullivan uit.

— O, ik weet wel, dat zij mij zijn naam niet zullen kunnen noemen, hernam Dorrit.

— Ik wil slechts dat zij mij de plaats aanduiden, waar de chef meermalen komt om zijn bevelen te geven.

— Laten wij eens veronderstellen, dat zij dat werkelijk verraden, miss Evans, zoudt gij het dan durven bestaan, hem in zijn hol aan te vallen?

— O ja, dat zou ik best durven, mijnheer Sullivan, antwoordde Dorrit eenvoudig.

De detective keek zijn voormalige leerlinge onderzoekend aan, maar op haar gelaat stond niets anders te lezen dan onwrikbare vastberadenheid en 'n moed, die voor geen gevaren terugdeinst.

— Ik wil u niet bij voorbaat teleurstellen, Miss Evans, merkte hij op. Maar toch zult gij er goed aan doen, u op een ontgoocheling voor te bereiden. Weet gij wel dat ieder lid van de bende zich aan de wraak van de zijde zijner makkers blootstelt, wanneer hij hen ver-raadt?

— Dat weet ik, antwoordde Dorrit. Maar ik ben geen detective geworden om er mijn brood mee te verdienen. Dat is niet nodig, want ik heb eigen middelen. Ik deed het omdat ik mij tot dit beroep voelde aangetrokken. Welnu, als 't om zulke grote belangen gaat, dan zal ik er niet voor terugdeinzen desnoods een fortuin te spenderen, wanneer ik daardoor de Koning der Misdadigers onschadelijk kan maken. Is hij eenmaal in handen van de politie, dan mag de Staat mij mijnentwege mijn onkosten vergoeden, voegde zij er lachend aan toe.

Sullivan schudde het hoofd en zei ernstig:

— Het is in ieder geval te proberen. Mocht gij slagen, en stemt een der bandieten er in toe de plaats van samenkomst te verraden, en vooral de dag waar de chef meestal zijn bevelen komt geven, dan hoop ik, dat gij mijn hulp

zult inroepen. Natuurlijk als ik in de stad ben en niet door beroepsbezigheden naar elders ben ontboden.

— Ik dank u, mijnheer Sullivan, zei Dorrit Evans, terwijl zij de superintendent hartelijk de hand toestak. Ik zal zeker van uw aanbod gebruik maken. En nu wil ik aanstonds aan het werk gaan.

Met een vriendelijk knikje verliet zij het vertrek.

Met haastige stappen begaf zij zich naar het Huis van Bewaring, dat op slechts tien minuten afstand was gelegen.

Zij werd aanstonds bij de directeur toegelaten, en verkreeg van deze de machtiging om bij de vijf gearresteerde bandieten te worden toegelaten.

Even later bevond zij zich in de cel, waar de eerste der bandieten, de Bulldog was opgesloten.

Zijn gelaat was ziekelijk bleek en onafgebroken liep hij als een wild dier in de cel op en neer.

Twee cipiers bleven voor de deur op wacht staan, teneinde de jonge detective onmiddellijk te hulp te komen, wanneer nodig mocht zijn.

De Bulldog nam echter het binnentredende jonge meisje slechts even met een kwaadaardige blik op en vervolgde toen zijn wandeling.

Dorrit Evans ging kalm op de enige stoel in het kleine vertrek zitten, nam de Bulldog eens goed op en vroeg toen op de man af:

— Wilt gij duizend pond sterling verdienen?

De Bulldog bleef midden in zijn wandeling staan en staarde Dorrit met zijn uitpullende ogen onderzoekend aan.

Toen verscheen er een schittering van hebzucht in zijn blik, en hij vroeg, nog enigszins verbaasd en wantrouwend:

— Duizend pond, zegt gij? En wat zou ik daar voor moeten doen?

— O, zeer weinig, zei Dorrit Evans, terwijl zij met haar ringen speelde en blijkbaar onverschillig om zich heen keek. Gij hebt niets anders te doen dan mij te zeggen, wanneer en waar gij uw chef weer zoudt hebben getroffen, indien gij u in vrijheid hadt bevonden.

De Bulldog week terug, alsof hij door

een adder gestoken werd.

Een sissend gefluit kwam over zijn lippen.

— Zo, meisje, was dat de bedoeling? bromde hij woedend. En dacht jij, dat ik daarvoor te vinden was?

— Misschien niet met duizend, maar wel met twee duizend pond, antwoordde Dorrit Evans bedaard.

— Zo, denk je dat, riep de Bulldog, terwijl hij dreigend een stap naderbij kwam. Denk je dat ik mijn huid verkoop voor twee duizend pond sterling? Neen meisje, dan vergis je je.

— Zou drieduizend genoeg zijn, meent gij? ging Dorrit Evans onverstoorbaar voort.

De aderen op het voorhoofd van de bandiet zwollen als koorden op, en zijn gelaat leek nu veel op een gorilla, wiens toorn is opgewekt.

Zijn kleine ogen flikkerden boosaardig toen hij riep:

— En al zou je mij vijf duizend pond sterling bieden, dan nog zou ik zeggen: neen. Ik heb je geld niet nodig. Ik ben niet van plan mijn hoofd in een strop te steken.

— Als gij zegt, waar hij is, kunnen wij hem toch arresteren en als dat niet lukt, kunt gij met dat geld toch vluchten. Zo kunt gij toch het land verlaten, drong Dorrit Evans aan.

— Zo denk je dat, vroeg de Bulldog honend. Dan ken jij de chef niet. Ik ken hem trouwens evenmin, maar ik weet dat zijn arm zo lang is, dat hij over alle oceanen reikt. Gij moet er de kameraden maar eens naar vragen. Het veemgericht van de Amerikaanse Klu-Klux-Klan en dat van de Mormoonse Raad van Elf is niets, vergeleken bij de Bloedraad van de Meester. Maar nu genoeg gepraat; gij verveelt me. Daar is de deur.

Miss Evans bezat genoeg mensenkennis om in te zien, dat aandringen hier niet zou baten.

Zij verliet dus schouderophalend de cel en begaf zich naar die, waar de tweede bandiet was opgesloten.

Deze was een klein, krombenig kereltje, met vuurrood haar en een gluiperig vossengezicht.

Nauwelijks had Dorrit Evans haar vraag gedaan, of de boef spitste de oren, kwam wat naderbij en keek toen met een angstige blik om zich heen.

— Praat wat zachter, zei hij fluisterend. Ik versta u zeer goed, miss. Had je het over... duizend pond sterling.

— Dat zei ik, antwoordde Dorrit Evans, wier hart van vreugde begon te kloppen.

— En ik heb niets anders te doen dan te vertellen waar en wanneer de chef ons meestal komt bezoeken?

— Niets anders.

— Maar zal ik dan tevens mijn vrijheid terug krijgen? vroeg de bandiet.

— Die krijgt gij, zodra is gebleken, dat gij de waarheid hebt gesproken, antwoordde de jonge detective.

De schurk dacht even na en zei toen:

— Leg er nog vijfhonderd pond bij, miss, dan kan ik mij een goed eind uit de voeten maken. Want ik behoef zeker niet te zeggen, dat mijn leven geen ogenblik meer veilig zou zijn, als de chef van de bende ontdekte, dat ik hem verraden had.

Dorrit Evans knikte.

— Het blijft afgesproken, zei zij. Ik zal u vijftienhonderd pond sterling doen uitbetalen en u onmiddellijk in vrijheid doen stellen, als ge mij de plek noemt, en het tijdstip, waarop de aanvoerder gewoonlijk verschijnt. Kent gij hem van aanzien?

— Ik heb hem in het geheel drie maaien gezien, miss, en al die keren droeg hij een masker, dat bijna zijn gehele gelaat bedekte. Het enige wat ik kan zeggen, is, dat hij een lange, dunne zwarte baard moet hebben, tenzij dat ding vals is, maar dat geloof ik toch niet, want toen ik eens nauwkeurig naar hem heb gekeken, toen meende ik te zien, dat hij zijn baard dubbel had gevouwen en voor een gedeelte onder zijn masker verborgen had, teneinde ons te bedriegen omtrent de lengte er van.

— Ik zal het goed onthouden, hernam de jonge detective. Die aanwijzing kan ons van nut zijn.

De bandiet kwam nu nog dichterbij naar zijn bezoeker toe, wierp nogmaals een

wantrouwende blik in het rond, als vreesde hij, dat de dikke muren oren zouden hebben, en zei toen:

— In Houndsditch is 'n smalle straat, of liever een steeg, die Cattlestreet heet, ongeveer in het midden daarvan bevindt zich een uitdragerswinkel. De eigenaar daarvan heet Barlow, en is een vent met een kromme neus en een lange, verwilderde grijze baard. Hij heeft daar een geheime kelder en verricht zeer vaak helerdiensten. Als men de winkel binnenkomt, ziet men achterin een kleine, steile trap, die naar een klein insteek-kamertje voert. In dat kamertje nu, dat nog een andere uitgang heeft en met een deur op een klein bordes uitkomt, waarvan een trap naar een kleine, smalle kade voert, terzijde van een weinig bevaren stinkend grachtje hebben de wekelijkse bijeenkomsten plaats, waarop de meester bijna altijd verschijnt om zijn orders te geven.

— Daarbij zijn zeker de kopstukken der bende aanwezig?

— Meestal niemand anders dan zij, miss.

— Worden er veel voorzorgsmaatregelen genomen?

— Dat kunt gij wel denken. Voor de deur staat altijd een dubbele wachtpost, die onmiddellijk door een fluitsignaal moet waarschuwen als er gevaar dreigt, en onder aan de smalle buitentrapp, die van het insteekkamertje naar de gracht voert, ligt altijd, als de meester komt, een kleine, snelle motorboot gemeerd. Tenslotte kan Barlow van achter zijn toonbank de aanwezigen in het kleine kamertje aanstonds waarschuwen door op 'n elektrische knop te drukken, zodra hij vreest, dat er onraad is.

Dorrit Evans had aandachtig toegeluisterd.

Reeds begon het jonge meisje in te zien, dat haar onderneming verre van gemakkelijk zou zijn, maar niettemin was zij vast besloten om het in geen geval op te geven.

Zij had nu eenmaal het plan opgevat de Koning der Misdadigers onschadelijk te maken, en wilde het, het kostte, wat het kostte, tot een goed einde brengen.

Toen vroeg zij:

— Op welke dag hebben de bijeenkomsten plaats?

— Op Vrijdagavond.

— Dat is overmorgen, mompelde Dorrit. De tijd is kort genoeg om mijn maatregelen te nemen, en toch moet het.

Hoe laat verschijnt de chef meestal in de Cattlestreet?

— Nooit voor elf uur 's avonds en soms, maar hoogst zelden na middernacht.

— Komt hij alleen of is er iemand bij hem?

— Hij komt altijd alleen, miss. Alleen de motorboot wordt door een chauffeur bestuurd, maar geen onzer heeft nog nooit diens gelaat gezien. Het is daar achter het huis op de smalle gracht zeer donker, en het gelaat van die man is steeds voor de helft in een grote, wollen sjaal gewikkeld, terwijl hij zijn pet altijd diep in de ogen gedrukt heeft.

Dorrit had aandachtig toegeluisterd, en zei terwijl zij op stond:

— Ik geloof, dat je je vijftienhonderd pond al zo goed als in de zak heb.

HOOFDSTUK IV

NA DE VLUCHT

Ongeveer twee uren vóór zich dit tafereel in Scotland Yard afspeelde, stak een man van rijzige lichaamsbouw een sleutel in het slot van een kleine deur, die zich in een muur bevond, welke zich schier eindeloos uitstreckte langs het prachtige uitgestrekte park, behorende bij de villa van Lord William Aberdeen in de Cromwellstreet.

Op enige afstand van deze kleine deur bevonden zich de hoge en brede deuren van een garage, die in het park tegen de muur was aangebouwd.

De man wierp een snelle blik om zich heen, als om zich te vergewissen, dat hij niet bespied werd.

Hiervoor behoefde hij echter geen vrees te koesteren, want het was nog geen zes uur in de ochtend en bovendien was er geen enkel woonhuis aan deze stille zijstraat gelegen, die aan de ene kant door de zoëven genoemde muur en de andere door de zijkant van een groot pakhuis begrensd werd.

De man ging het poortje door en sloot het deurtje onhoorbaar achter zich dicht.

Het kiezel kraakte zacht onder zijn voeten, toen hij zich met vlugge schreden dwars door het park, waarvan de bomen thans zo goed als geheel ontbladerd waren, naar een achterdeur van het huis wendde.

Hij opende deze deur met een tweede sleutel, vond op de tast de weg naar een brede trap en ging deze haastig op.

Op een breed portaal, waarop verscheidene deuren uitkwamen, opende hij een dezer deuren en trad een fraai gemeubeld slaapvertrek binnen, waar hij met een vlug gebaar de schakelaar van het electrisch licht neerdrukte, en zijn breedgerande hoed en lange regenmantel af wierp.

Die man was John Raffles, de Grote Onbekende.

Na een blik op zijn horloge, begon hij zich snel te ontkleden, stak zich in

een pyjama en wierp zich op het brede bed.

— Nog enige uren slaap, die heb ik na de vermoedenissen van deze nacht wel verdiend; mompelde hij.

Nauwelijks had zijn hoofd het kussen aangeraakt, of Raffles, die voor enige oogenblikken weer in de huid van Lord William Aberdeen was gekropen, was in diepe slaap verzonken.

Er verliepen een paar uren en het was bijna hegen uur, toen er zacht op de deur werd geklopt.

Hoewel hij pas drie uur geslapen had, was Raffles onmiddellijk klaar wakker.

Als bij instinct strekte hij onmiddellijk de hand uit naar de lade van het nachtkastje, waarin zijn revolver lag, maar dadelijk bedacht hij zich en riep:

— Ben jij het, Charles?

— Ja, Edward, klonk een opgewekte stem buiten de deur.

— En Henderson?

— De brave kerel is direct naar zijn kamers boven de garage gegaan en hij zal al wel lekker liggen te snurken.

— Dat heb ik hem ten minste aangera-

den. — En daar heb je goed aan gedaan, Charles. Wacht, ik kom aanstonds bij je.

Raffles wierp het dek van zich af, stak zijn voeten in een paar rood marokijnen muilen en liep naar de deur.

Hij schoof de zware grendels terug en Charles Brand stond tegenover hem.

Brand zag er een beetje raar uit; hij droeg een lange cape, die hem tot ver onder de knieën reikte, en een pet met grote klep.

Hij wierp de mantel met een vlug gebaar af en nu bleek het, dat hij daaronder de uniform van agent van politie droeg.

De helm had hij onder de cape verborgen gehouden.

De beide mannen keken elkander even met een schittering in de ogen aan en begonnen toen te lachen.

— Dat is prachtig afgelopen, Edward, riep de jonge man verheugd uit.

— Dank zij vooral jullie doortastendheid en schranderheid, Charles, zei Raffles met gevoel. Zonder jullie hulp zou ik

waarschijnlijk nu nog in de cel zitten, want ik betwijfel het zeer, of ik het wel tegen twee agenten had kunnen bolwerken.

— Nu, het geluk heeft ook een grote rol gespeeld in deze zaak, hernam de jonge man, terwijl hij de hand drukte van de man, wiens enige ware vriend hij was, en die hij in zo menig gevaarlijk avontuur zo trouw ter zijde had gestaan. Want, niet waar, het was een groot geluk, dat wij juist de troep agenten in de armen liepen, toen wij op wacht stonden voor het huis, waar je je uniform van politieagent zou verwisselen voor andere kleren. Er was natuurlijk geen sprake van om je nog te kunnen waarschuwen, en daarom hebben wij maar dapper mee gedaan aan je arrestatie.

— Dat was een schitterende inval van je, Charles, riep Raffles uit, terwijl hij de jonge man een geduchte klap op de schouder gaf. Je hebt je rol overigens voortreffelijk gespeeld en je woede tegen de ongelukkige Raffles was meesterlijk. Geen wonder dat mijn lieve vijandin, Dorrit Evans, je aanstonds heeft opgedragen mij in de cel te bewaken. De rest was voor ons natuurlijk kinderspel. Maar nu moet je mij nog eens vertellen, hoe het gegaan is, nadat ik die dronken kwibus naar binnen had geloodst en mij uit de voeten had gemaakt.

— O, dat was heel eenvoudig. De man, die je had binnen gebracht, nadat je de cipier zo handig had weggeloodst, was aanvankelijk zó beschonken, dat hij de hemel voor een doedelzak aanzag. Zoals we wel verwacht hadden, kwam een paar uren later het bericht, dat de arrestant moest worden voorgebracht. Nu was het een groot geluk voor ons, dat de nachtcipier reeds was afgelost door zijn collega van de dagdienst, die jou natuurlijk niet gezien had, en zich dus volstrekt niet verbaasd kon tonen, toen wij met dat kleine, nog niet half nuchtere zuiplapje naar de gestrenge hoofdinspecteur Baxter stapten. De rest liep als op rolletjes. Wij leverden de pruttelende pierewaaier voor de deur van Scotland Yard aan een paar zogenaamde collega's af en poetsten de plaat. In

een van je geheime kleedplaatsen hebben wij gauw een mantel en een pet gehaald en ons toen zo spoedig mogelijk hierheen begeven.

— Nogmaals dank, Charles, zei Raffles. Jullie hebt je voortreffelijk geveerd. Het is jammer voor onze lieve Dorrit Evans, maar zij heeft nog heel wat te leren. En nu zul je mij een genoegen doen, als je direct naar bed gaat, want je zult wel omvallen van de slaap.

— Ja, ik heb wel een beetje slaap, maar ik moet je eerst nog iets vertellen, wat je misschien belang zal inboezemen.

— Laat het spoedig eens horen, beste jongen, maar beloof me, dat je het kort zult maken.

— Goed. Je moet weten, dat wij gedurende het overbrengen van onze arrestant nu en dan iets opvingen van hetgeen de agenten onder elkaar bespraken. Je weet van hoeveel nut het menigmaal voor je kan zijn, iets op te vangen, wat beter geheim ware gebleven. Welnu, een paar der agenten spraken van de grootste voornemens van Dorrit Evans.

— Zo... zo...? Heeft zij de achterevoering van die arme John Raffles nog niet opgegeven? vroeg de Grote Onbekende glimlachend, terwijl hij afkeurend het hoofd schudde. Zij moest toch inzien, dat haar kansen voorlopig zeer klein zijn.

— Dat doet zij ook.

— Wat is zij dan wel voornemens? vroeg Raffles verbaasd.

— Laat ik je maar gauw uit de onzekerheid brengen. Zij wil de Koning der Misdadigers proberen te achterhalen.

— Professor Shydrift? riep Raffles verbaasd uit, maar tevens met een onmiskenbare klank van ontzag in zijn stem.

— Ja, niemand anders.

— Maar weet zij dan, wie de Koning der Misdadigers is?

— Zij schijnt er geen flauw vermoeden van te hebben. Behalve dan het algemeen bekende feit, dat hij professor in de natuurkunde en de metaphysica is.

— En toch wil zij hem achterhalen? riep Raffles uit.

— Dat is zij inderdaad van plan.

— Het jonge meisje neemt een taak op zich die zelfs aan de bekwaamste mannelijke detectives te zwaar is gevallen.

— Dus jij gelooft niet, dat zij zal slagen, vroeg Brand.

— Geen seconde, zei Raffles. En niet alleen zal zij niet slagen, maar ik vrees, dat zij zich nutteloos aan de grootste gevaren blootstelt. Professor Shydrift is geen gewone schurk, maar een geraffineerde, koelbloedige moordenaar. Een man, wiens wreedheid voor geen enkele misdaad terugdeinst. Een monster, dat het leven van een mens even weinig telt als dat van de konijntjes en de marmotjes, waarop hij vivisectie verricht.

— Maar zouden wij dan het mensdom geen dienst bewijzen, hernam Charles verontwaardigd, als wij de eerste de beste gelegenheid te baat namen, om dat ongedierte te verdelgen?

— Je weet, dat ik die gelegenheid reeds eens gezocht heb, Charles, hernam Raffles kortaf. Ik heb hem tot een eerlijk gevecht willen dwingen, de omstandigheden zijn toen sterker geweest dan ik; het is mij niet mogen gelukken. Maar wat niet is, kan nog komen. En doe mij nu een genoegen en ga slapen, want je moet zeer vermoeid zijn.

— En jij? wat ga jij doen? Je kunt toch zelf nauwelijks drie uur hebben geslapen?

— Ik ga een bad nemen, mij vlug aankleden en een wandelrit maken. Daar heb ik reusachtig veel zin in, en, mij dunkt, dat er een eeuwigheid is verlopen, sinds ik op de rug van Soliman heb gezeten.

Raffles duwde Brand de deur uit, zodat deze niets anders overbleef, dan naar zijn kamer te gaan en daar de rust te zoeken, welke hij zozeer behoefde.

Raffles had zich intussen naar de fraai ingerichte badkamer begeven, die door een gordijn van zijn slaapkamer was gescheiden.

De kuip was in de marmeren vloer verzonken, en bijna drie meter in het vierkant.

Van de zoldering hing een douche af,

die door een mengkraan water op elke gewenste temperatuur sproeide.

Op enige afstand van het bad verhief zich, op een zeer sterke, in de grond bevestigde spiraalveer, een zware lederen boksbal, waarmede Raffles oefende, wanneer hij zijn chauffeur Henderson niet als tegenpartij had.

Raffles nam spoedig zijn bad, kleedde zich haastig aan en gebruikte vlug een eenvoudig ontbijt, waarna hij zich naar het park begaf, waar de prachtige Arabische hengst reeds gezadeld gereed stond.

Raffles sprong in het zadel en reed door de garage, waarvan de deuren door zijn trouwe kamerbediende Gaston geopend waren, naar buiten.

Hij was eerst even besluiteloos waarheen hij zou gaan, tot hij besloot een rit in het Hydepark te maken.

Hij zette Soliman aan en in een korte galop snelde het schone dier de brede Cromwellstreet af naar de Oxfordstreet.

Hier moest Raffles zijn paard inhouden, wegens de grote drukte, die er op deze brede verkeersweg heerste.

Zijn weg voerde hem vervolgens, langs Scotland Yard.

Glimlachend wendde hij de blik naar het grote gebouw, waar nu waarschijnlijk hoofdinspecteur Baxter wanhopig zou zitten te treuren over de mislukking zijner plannen.

Tien minuten later had hij het Huis van Bewaring bereikt.

Het gebouw lag geheel afgezonderd van de openbare weg.

Aan drie zijden was het door muren omringd.

De achterzijde echter, waar zich ook een aantal cellen bevond, zag direkt op een groot, nog onbebouwd terrein uit.

Raffles keek even naar boven en had spoedig de cel uitgevonden, waar hij diezelfde nacht reeds twee malen enige precaire ogenblikken had doorgebracht.

Een mysterieus glimlachje plooide zich om zijn lippen.

Raffles besloot het gebouw om te rijden, daar hij, wanneer hij het onbebouwde terrein overstak, Hydepark eerder zou kunnen bereiken.

Hij reed dus de zijstraat in en had al gauw het onbebouwde terrein bereikt.

Er was geen mens te zien, behalve een straatjongen van een jaar of twaalf die op enige afstand fluitend over het veld liep.

Raffles lette eerst volstrekt niet op de jongen, maar plotseling zag hij hem stil staan en een blik naar de gevangensmuren werpen.

Raffles volgde de blik van de knaap, en had moeite een kreet te weerhouden.

Voor één der ramen, dicht tegen de tralies geperst, zag hij het onaangename, maar karakteristieke gelaat van de Bulldog.

Het was maar heel kort zichtbaar, maar het was voor Raffles voldoende, en nauwelijks had hij zich goed hiervan vergewist, of hij zag hoe een klein, wit voorwerp uit het tralievenster werd geworpen, dat op enige afstand voor de voeten van de straatjongen neerviel. Het was een briefje, dat om een steentje gewikkeld was, om het de nodige zwaarte te geven.

De knaap sprong er als een tijger op toe, stak het papiertje bliksemsnel in zijn zak, en verdween met de snelheid van een aap.

Raffles was zo verrast door hetgeen hij gezien had, dat hij in het eerst niet wist wat te doen.

En voor hij een besluit had genomen, had de jongen, die wel vleugels aan de voeten scheen te hebben een auto bereikt, die op enige afstand geparkeerd had gestaan.

Van zijn verrassing bekomen, bracht Raffles zijn paard in een snelle galop, en hij kwam juist bijtijds om het nummer van de snel weggrijdende auto in zijn geheugen te kunnen prenten.

Hij hield even daarna zijn paard in, noteerde het nummer van de auto en zette in gedachten verzonken, de rit naar Hydepark voort.

— Wat kan daar achter zitten? mompelde hij van tijd tot tijd. Ik heb die boef duidelijk herkend; het was een van de kerels, met wie ik enige avonden geleden gesproken heb, en die aan de inbraak bij Alldridge hebben deelgeno-

men. Maar wat kan de bandiet aan dat dievenjong hebben medegedeeld?

Eensklaps scheen hem iets in te vallen, midden in een galop op Rotten Row.

De ogen van de Grote Onbekende

schitterden.

— Dat moet het zijn, riep hij bijna luid uit. En als mijn veronderstelling juist is, dan verkeert Dorrit Evans in groot gevaar.

HOOFDSTUK V

EEN MOEILIK GEVAL

Raffles reed Rotten Row enige keren van het begin tot het einde af en ging terug toen het bijna tijd was om te lunchen.

Zoals hij wel verwacht had, was Henderson de chauffeur reeds weer op de been en druk bezig met het wassen van een auto.

Henderson, die al evenveel verstand van paarden had als van motorrijtuigen, bracht het prachtige dier dadelijk naar zijn box, en Raffles ging het huis binnen waar hij Brand bezig vond met zijn toilet te maken.

— Wel, Edward heeft de rit je goed gedaan? riep de jonge man opgewekt uit.

— Ja, ik ben er geheel door opgefrist.

— Waar ben je geweest?

— Wel, waarheen zou Lord Aberdeen anders gaan, dan naar het verzamelpunt van de Londense High Life? Rotten Row in Hyde Park.

— Je bent dus voorbij Scotland Yard gereden? riep Brand lachend.

— En langs het huis van Bewaring, vulde Raffles de zin aan. En daar ben ik getuige geweest van een vrij eigenaardig voorval.

En nu deelde Raffles de jongeman in korte woorden mede, wat hem wederwaren was.

— Wat kan dat te betekenen heb-

ben? vroeg Brand verbaasd.

— Er zijn maar twee uitleggingen mogelijk, dunkt mij, antwoordde Raffles. De eerste is deze, dat de Bulldog zijn onmiddellijke chef in kennis stelt met zijn arrestatie en hem verzoekt maatregelen te nemen tot zijn bevrijding. De tweede mogelijkheid is echter van veel ernstiger aard en het ongeluk wil, dat wij juist met dit tweede geval wel rekening zullen moeten houden.

— Wat is het? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Je hebt me zelf verteld, dat Dorrit Evans met het gevaarlijke plan rondloopt, zich meester te maken van de man, die zij niet persoonlijk kent, en wiens ware naam zij niet eens weet, maar die onder de boeven en bij de politie bekend staat als de Koning der Misdadigers.

— Dat is zo.

— Welnu, wat zou ik, in de plaats zijnde van Dorrit Evans 't eerste doen? Brand dacht even na en zei toen:

— Wel, ik zou misschien proberen zijn gevangene sujetten te ondervragen.

— Precies; dat is ook mijn veronderstelling, Charles. Ondervragen is misschien niet het juiste woord, maar zij zal hen in elk geval hebben trachten om te kopen. Je weet zeker, dat ze dat gemakkelijk kan doen, omdat ze over

ruime middelen beschikt.

— Daar heb ik iets van gehoord.

— Wel, amice, zij zou in overvloed kunnen leven, als zij er lust toe had. Haar vader heeft haar een groot fortuin nagelaten.

— Dus ze is alleen detective geworden uit liefhebberij?

— Uit louter liefhebberij. Ongeveer op dezelfde manier, als waarop ik louter voor mijn plezier het beroep van inbreker heb gekozen, vervolgde Raffles op droge toon. Nu, ik herhaal, dat zelfs een detective, die nog aan het begin van zijn loopbaan staat, hetzelfde zou hebben gedaan. Er bevinden zich vijf bende leden, waarvan zij met zekerheid kan vermoeden, dat zij onder het bevel van de Koning der Misdadigers staan, in het Huis van Bewaring. Wat is dus natuurlijker, dan dat zij poogt door hen iets naders omtrent hun chef te vernemen?

— Dat is mogelijk, Edward. Maar toch, zij zal toch wel begrijpen, dat geen hunner die geheimzinnige chef ooit van aangezicht tot aangezicht heeft gezien?

— Ongetwijfeld. Maar zij weet evenzeer dat de geringste aanwijzing voor haar van nut kan zijn, en dat de boeven of in ieder geval hun chefs waarschijnlijk geregelde samenkomsten met de Meester hebben, zoals zij die schurk noemen.

— En wat zou er dus volgens jou gebeurd zijn?

— Volgens mij heeft Dorrit de gearresteerde schurken een voor een gevraagd haar de verblijfplaats van de chef aan te duiden, of althans de plek, waar hij geregeld pleegt te komen, om zijn bevelen uit te delen. Nu weet je even goed als ik, dat er op verraad in de bende een vreselijke straf staat. Het ligt dus voor de hand, dat niet vele boeven goedschiks op haar voorstel zijn ingegaan, zelfs al heeft zij hun een burgermans fortuin aangeboden. Zij weten maar al te goed, dat de arm van de Meester zeer lang is. Nu zijn er twee dingen mogelijk: of een der schurken heeft het voorstel zogenaamd aangenomen maar aanstonds Shydrift op de

hoogte gesteld, of wel is dit gedaan door een van de kerels, die halsstarrig geweigerd heeft, teneinde hem aanstonds te waarschuwen, opdat hij zijn tegenmaatregelen kan nemen.

— Je redenering sluit als een bus, Edward, riep Brand uit. Dat alles klinkt zeer logisch. Maar hoe kwam die jongen daar?

— Daarin steekt niets verwonderlijks. Het raderwerk van de grote misdadigersbenden in Londen is voortreffelijk gesmeerd. Je kunt er zeker van zijn, dat de chef van de Bende der Raven een uur nadat zijn mannen gearresteerd waren, op de hoogte van dit feit was gesteld. Het is dus duidelijk, dat hij aanstonds een van de duizenden vroeg bedorven schooiertjes heeft uitgestuurd om eens poolshoogte te gaan nemen. Het deuntje dat de jongen floot is natuurlijk een afgesproken wijs geweest en de Buldog die niet voor het eerst gevangen zit, kon er wel op rekenen, dat zijn chef hem niet in de steek zou laten.

— Maar als Shydrift inderdaad gewaarschuwd is, zei Brand en Dorrit Evans wil haar plannen met alle geweld doorzetten, dan dreigt haar een groot gevaar.

— Dan bedreigt haar de dood, en misschien nog wel erger, beaamde Raffles op sombere toon.

— Maar kunnen wij daar niets aan doen? riep Brand uit. Het is waar dat zij onze natuurlijke vijandin is, maar wij kunnen toch niet dulden, dat dat monster haar vermoordt?

— Dat ben ik volmaakt met je eens, antwoordde Raffles kalm. Daaraan heb ik natuurlijk ook aanstonds gedacht. Maar er doen zich grote moeilijkheden voor.

— Zo groot dat wij ze niet overwinnen kunnen?

— Ik weet het niet, hernam Raffles ernstig, want wij tasten geheel in het duister. Ik weet niet wanneer de samenkomsten plaats hebben, waarop Shydrift zijn bevelen geeft en plannen voor volgende misdaden beraamt. Ik weet evenmin waar dit geschiedt. Je zult mij wel willen toegeven dat dit een eerste vereiste is, om ook maar iets

te kunnen doen.

— Dat is zo, beaamde Brand neerslachtig. En toch kan ik het denkbeeld niet verdragen, dat wij dat jonge ding in haar verderf laten lopen, zonder een vinger uit te steken om haar te redden. Als wij haar eens een anonieme brief schreven en haar bezwoeren haar plan te laten varen?

Raffles schudde het hoofd.

— Dat zou immers tot niets dienen, amice. Zij zou geloven dat de brief afkomstig is van een lid van de bende, die haar aldus wil beletten zijn chef te benadelen.

Brand schudde mistroostig het hoofd.

— Dus, wij moeten Dorrit Evans aan haar lot overlaten? vroeg hij met opeengeklemd tanden.

— Neen, dat nooit, klonk de krachtige stem van Raffles.

— Zo mag ik het horen, riep de jonge man verheugd uit. Wij zullen dat monster eens tonen dat wij nog altijd de sterkste zijn.

Raffles hief afwerend de hand op.

— Denk er vooral niet te luchtig over, amice, zei hij ernstig. Het wordt een hoogst gevaarlijke onderneming. Daarenboven moeten wij eerst een onderzoek instellen en daarmee gaat veel tijd verloren.

— Ja, natuurlijk, zei Brand. Ik zou maar een middel weten en dat is dat wij vermomd Dorrit Evans volgen en haar te hulp komen als het nodig is.

— Dat plan is zeker niet kwaad, zei Raffles nadenkend, maar er is misschien nog wel iets beters.

Raffles trad plotseling op de grote mahoniehouten schrijftafel toe, die in het midden van het vertrek stond, en opende een geheim vak, waarvan de aanwezigheid slechts aan hem en zijn vriend Charles Brand bekend was.

Hij nam er een vel briefpapier uit, bovenaan met een tamelijk uitvoerig hoofd bedrukt, benevens een enveloppe.

— Wat is dat? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat is dienstpapier van de Parijse recherche, amice, antwoordde Raffles glimlachend. Van de D.S.G. of wel Departement de Sureté Général te Parijs.

— Hoe kom je daar in 's hemelsnaam aan? vroeg de jongeman verwonderd.

— O, ik heb er eens een paar velletjes en enveloppen van meegenomen, toen ik als Amerikaans miljonair, die alles wilde zien, een bezoek op het Parijse hoofdbureau van politie bracht. Je ziet, dat deze dingen steeds te pas komen.

— Wat wil je er mee doen? vroeg Brand, hoe langer hoe meer verbaasd.

— Dat zul je aanstonds zien.

Raffles ging aan zijn schrijftafel zitten, nam een pen en schreef in voortreffelijk Frans met een geheel verdraaide hand een briefje van de volgende inhoud:

« Aan de chef der afdeling C.I.D. van Scotland Yard te Londen.

Mijnheer,

Ik roep uwe vriendelijke bemiddeling in, teneinde bringer dezès, de heer A. Dubois, te vergunnen zich op de hoogte te stellen van de methodes uwer veelgeroemde recherche. De heer Antoine Dubois is een onzer bekwaamste beambten en zou zijn kennis gaarne nog uitbreiden door een korte studie van uw werkwijze. De heer Dubois spreekt voortreffelijk Engels, want hij heeft geruime tijd in uw land gewoond.

Ik betuig u bij voorbaat mijn dank voor de faciliteiten, welke gij onze ambte wel zult willen verlenen en teken Hoogachtend en met collegiale groet,

Jolivet,

Chef van de D.S.G. te Parijs. »

Raffles nam de brief op, las het geschrevene nog eens over en reikte het glimlachend Brand over.

Deze liep het schrijven door en keek toen zijn vriend verrast aan.

— Waar moet dat voor dienen? vroeg hij.

— Dat moet dienen om mij te introduceren bij Miss Dorrit Evans.

— Maar wat hebben wij daaraan voor onze plannen? vroeg Brand verder.

— Misschien meer dan je denkt. Ik stel namelijk bijzonder veel belang in een zekere Koning der Misdadigers. Na-

tuurlijk zou ik volstrekt geen kans hebben, als ik als gewoon burger mij bij Dorrit Evans kwam aanmelden en haar om inlichtingen vroeg. Zij zal die echter zeker niet weigeren aan een Franse collega.

— Dus je denkt, dat zij je op de hoogte zal stellen van hetgeen zij van een der boeven over Shydrift heeft vernomen?

— Waarom niet? Zij is en blijft een vrouw en dus is ijdelheid haar niet helemaal vreemd. Als zij als Engelse detective aan de Franse collega eens kan laten zien, wat de politie hier vermag, zal zij dat zeker niet laten.

— Nu, ik hoop het, zei Brand zuchtend.

— Beste jongen, geloof me, hernam Raffles glimlachend. Als er een ander middel was, dan zou ik het wel toepassen. Laten wij maar aanstonds aan het werk gaan.

— En ik? Moet ik niets doen? vroeg Brand teleurgesteld.

Raffles, wiens gedrukte stemming geheel verdwenen was, legde hem lachend de hand op de schouder.

— Beste jongen, ik verzeker je, dat je je waarlijk niet te beklagen zult hebben over werkeloosheid, als het ogenblik om in actie te komen is aangebroken. Kom, ga mee.

De twee vrienden begaven zich naar de slaapkamer van Raffles, waar, uit een geheim muurvak een keurig costume en een doos met pruiken te voorschijn kwam.

Raffles begon zich met de uiterste zorg te schminken.

Hij wist maar al te goed, welke scherpe ogen Dorrit Evans had.

Hij kleurde zijn gelaat licht bruin, zodat het een olijtint verkreeg, zoals vele Fransen uit het zuiden hebben en bevestigde met grote zorg een zwarte

pruik met dik sluik haar op zijn hoofd.

De pruiken van Raffles waren zo voortreffelijk vervaardigd, dat het ook voor het meest ge oefende oog onmogelijk was het bedrog vast te stellen.

Ten slotte plakte hij een klein zwart kneveltje met zeer korte haren, op een uiterst dun reepje varkensblaas bevestigd, op zijn bovenlip.

Hij deed een liggende boord aan, knoopte er een kleine zwarte das onder, stak zich in een donkergrijs colbert-costuum, drukte een slappe zwarte vilt-hoed op het kortgeknipte haar van de pruik en bekeek zich ten slotte in de spiegel.

— Gaat het zo? vroeg hij.

— Of het zo gaat? riep Brand vol bewondering uit. Maar mijn lieve hemel, je bent een heel ander mens geworden. Je lijkt mij zelfs veel kleiner toe dan gewoonlijk. Je gang en je houding zijn ook heel anders. Het is bewonderenswaardig.

— Niets dan gewoonte en oefening, amice, zei Raffles glimlachend.

— Maar moet je geen legitimatiepapieren hebben? vroeg Brand nu.

— Natuurlijk, maar die heb ik in meer dan voldoende voorraad, antwoordde Raffles.

— Ik heb een kleine verzameling gedurende mijn veeljarige practijk in allerlei landen van Europa bijeengebracht.

Raffles had deze laatste woorden uitgesproken met een merkbaar Frans accent, dat Brand in lachen deed uitbarsten.

— Ook je accent is onverbeterlijk, riep hij uit. En als Dorrit Evans geen tovenaars is, dan zal zij niets, maar dan ook niets van het bedrog bemerken.

— Dat hoop ik, hernam Raffles droog. Want in het tegenovergestelde geval kon ons plan wel eens totaal in duigen vallen.

HOOFDSTUK VI

DE FRANSE DETECTIVE

Raffles was nu geheel gereed om zijn gewaagde onderneming te beginnen.

Charles drukte hem de hand en zei:

— Ik wens je alle succes toe, Edward. Want het zou toch vreselijk zijn, als die schurk van een Shydrift zich aan dat jonge meisje zou vergrijpen. Want, niet waar, als wij voor de keuze staan; liever duizend Dorrits dan één professor Shydrift.

— Je hebt gelijk, amice, gaf Raffles toe. Men zou zelf zijn ergste vijand niet in handen van die ellendeling willen zien.

Raffles wierp een lichte regenjas over zijn arm en verliet het huis door het park en de kleine tuindeur, opdat hij niet zou worden gezien.

Hij liet zich in een taxi naar het Victoriastation brengen en wachtte daar, totdat de eerstvolgende trein van Dover aankwam.

Hij liep toen met de stroom reizigers mede en bleef met opzet enige tijd in de buurt van de portier in de vestibule staan, opdat de man desnoods later zou kunnen getuigen, dat hij aan dit station was aangekomen.

Zijn uiterlijk was opvallend Frans genoeg, om hem dadelijk in het oog te doen vallen.

Op straat gekomen, riep hij met een Frans accent, dat men kon snijden, een taxi aan, zodat de chauffeur moeite had een glimlach te onderdrukken en liet zich aanstonds naar Scotland Yard brengen.

Het geluk was hem gunstig, want Dorrit Evans was zoëven in het gebouw teruggekeerd.

Hij werd direct bij haar toegelaten en bevond zich nu voor de derde maal binnen slechts enkele uren tegenover de jonge vrouwelijke detective, die de plechtige belofte had afgelegd hem aan de justitie over te leveren.

Met drukke gebaren en veel omhaal van woorden verklaarde Raffles het doel van zijn komst.

Miss Evans, die nu en dan haar heldere ogen op de Fransman vestigde, knikte begrijpend, toen hij geëindigd was en zei:

— Ik geloof wel, dat ik u van dienst zal kunnen zijn, Monsieur Dubois. Gij hebt natuurlijk een introductie-schrijven?

— Dat spreekt vanzelf, miss. Le voilà, zei de gewaande Franse detective, terwijl hij de bewuste brief te voorschijn haalde en aan Miss Dorrit overhandigde.

Deze las het schrijven door en stak toen Raffles de hand toe.

— Het verheugt mij, een bekwaam collega te kunnen welkom heten, mijnheer Dubois.

Raffles boog hoffelijk.

Het compliment deed hem blijkbaar genoeg.

— Neem plaats, Monsieur Dubois, vervolgde Miss Evans, en laten wij eens praten. Weet gij, dat gij voortreffelijk Engels spreekt?

— O, Mademoiselle, vous me flattez, riep Raffles met een afwerend gebaar uit. Mijn accent zal mij wel altijd als een Fransman verraden.

— En zeg mij nu eens, wat gij wel gaarne het eerst zoudt weten, hernam Dorrit Evans.

— Dat zal ik u zeggen, miss. Ik weet niet of gij wel eens van de Koning der Misdadigers hebt gehoord.

Dorrits ogen begonnen aanstonds te schitteren en haar neusvleugels trilden.

— Wie zou daar niet van gehoord hebben, mijnheer Dubois? riep zij uit. Is die gevaarlijke schurk ook bij u bekend?

Raffles hief met een wanhopend gebaar de beide handen ten hemel, als om uit te drukken, dat men van die man maar al te veel gehoord had. Wij menen zeker te weten, dat hij nog nauwelijks een maand geleden te Parijs een hele reeks inbraken heeft georganiseerd, waarbij niet minder dan tien mensen als slachtoffer zijn gevallen.

— Zoudt gij denken dat de Koning der Misdadigers daar de hand in gehad heeft? riep Dorrit uit.

— Ik ben er zeker van, miss. Maar thans gelooft onze recherche stellig, dat hij zich weer in zijn geboorteland ophoudt, in Engeland dus. Nu is het niet aangenaam voor een Fransman om het te moeten bekennen, maar de waarheid is, dat al onze pogingen om de onmens in handen te krijgen, mislukt zijn. Wij hopen van harte dat de Londense politie gelukkiger mag zijn, en nu zou ik gaarne willen deelnemen aan de jacht op die elendeling. Ik ben er van overtuigd, dat slechts de meest bekwame Engelse detective op die man zal worden afgezonden.

Raffles had de juiste snaar getroffen.

Hoezeer zij ook opging in haar beroep, zo waren er in 't hart van Dorrit Evans nog genoeg echt vrouwelijke hoedanigheden overgebleven, om daar op te kunnen speculeren.

Een lichte blos steeg in haar wangen op toen zij antwoordde:

— Die detective ben ik, Monsieur Dubois.

— Gij? riep de gewaande Fransman met uitstekend gespeelde bewondering uit. Laat mij u dan van harte gelukwensen, miss, en laat ik u mogen zeggen, dat ik mij zeer gelukkig zal achten, wanneer gij mij zoudt willen toestaan u bij uw onderneming behulpzaam te zijn, of deze althans van nabij te mogen gadeslaan?

— Wel, mijnheer Dubois, niets is gemakkelijker, riep de jonge detective opgewekt uit. Gij komt waarlijk op een zeer gelukkig tijdstip.

— Zoudt gij reeds een spoor van de schurk gevonden hebben, mademoiselle? riep Raffles.

— Luister, mijnheer Dubois, dan zal ik u iets vertellen, waarvan u zult ophoren.

En nu vertelde Dorrit Evans de gewaande Franse detective, door welk middel zij er achter was gekomen waar Shydrift zijn mannen placht te ontmoeten.

Raffles voelde ondanks zichzelf een zekere voldoening, toen hij bemerkte, dat zijn redenering in alle delen bevestigd werd.

— En denkt gij daarheen te gaan, miss? vroeg Raffles.

— Waarom niet? riep het jonge meisje.

— Maar het zal uiterst gevaarlijk zijn.

— Ik neem twaalf man mee.

— Ook dan nog, miss, riep de gewaande detective uit, met niet geheel en al gehuichelde ongerustheid.

— Zoudt gij dat denken?

— Ik ben er zeker van. De man die gij zoekt is een zeer gevaarlijk mens, hij deinst voor geen enkel middel terug als zijn vrijheid bedreigd wordt: hij zou u zonder enig gewetensbezwaar naar de andere wereld helpen als gij hem in de weg zoudt treden.

Het jonge meisje haalde de schouders op.

— Wij zijn allen goed gewapend en wij hebben het voordeel van de verrassing.

— Weet gij dat zeker, miss? vroeg Raffles.

Dorrit Evans keek haar bezoeker verwonderd aan.

— Of ik het zeker weet, vraagt ge? Natuurlijk. Een aantal van zijn sujetten zitten hier gevangen en ik verzeker u dat degene die mij het geheim verraden heeft, niet op vrije voeten zal worden gesteld, voor wij de Koning der Misdadigers in handen hebben.

— Maar kan hij niet op een andere

wijze gewaarschuwd zijn? drong Raffles aan, die de voorzichtigheid bijna uit het oog verloor.

— Maar op welke wijze dan, Monsieur Dubois? vroeg Dorrit, terwijl zij onderzoekend haar ogen op de bezoeker vestigde.

Raffles haalde de schouders op.

— Ja, dat weet ik niet, er zijn zovele middelen.

— Het is onmogelijk, dat hij gewaarschuwd is, zei zij kortaf. Dat is volkomen uitgesloten.

Even heerste er stilzwijgen.

Toen vervolgde Dorrit Evans, terwijl zij opstond en de Franse detective de hand toestak:

— Mijn waarde Monsieur Dubois, ik heb het nu zeer druk met de voorbereidselen voor onze overval. Maar kom over een uur terug, dan zal ik u uitleggen hoe wij de schurk en zijn medeplichtigen denken te overvallen, en dan zal ik u tevens aan mijn collega superintendent James Sullivan, en diens jonge vrouw voorstellen.

— Ik verlang niets liever, miss, zei Raffles met een hoffelijke buiging, nam afscheid en vertrok.

Als Raffles de deur nog eens geopend had, nadat hij vertrokken was, zou hij hebben gezien, dat Dorrit snel naar het telefoontoestel liep...

En als hij daarbij de uitdrukking van haar gelaat had kunnen zien, zou hij gevolgtrekkingen hebben gemaakt, die hem zeer veel onaangenaamheden zouden hebben bespaard.

Toen Raffles thuiskwam, deelde hij in korte woorden aan Brand mede, wat hem was wedervaren.

— Nu, tot zover loopt alles prachtig, riep de jonge man verheugd uit. Wij weten dus nu waar en wanneer Shydrift zijn mensen bezoekt. Ken jij de buurt daarginds?

— O, zeker, ik heb er herhaaldelijk rondgezworven, natuurlijk goed vermomd, want ik zou niemand aanraden om zich in die buurt te wagen, nadat het donker is geworden.

— En wat zijn nu je plannen?

— Wel, wij zullen ons overmorgen daar in de Cattlestreet bevinden. Ik in

mijn kwaliteit van Frans detective, die de hele zaak meemaakt, en jij en Henderson als matrozen, die aan het passagieren zijn. En ik verzeker je, dat ik Dorrit Evans wel zal weten over te halen zoveel agenten mede te nemen, als er maar beschikbaar zijn.

Raffles wierp een blik op zijn horloge, stond op en zei:

— Nu ga ik weer terug. Ze had mij nog enkele mededelingen te doen aangaande haar plannen en ik kan natuurlijk niet wegblijven.

— Dat spreekt vanzelf. Kom je dadelijk weer terug?

— Onmiddellijk.

Raffles stak zijn vriend de hand toe, welke deze krachtig drukte en lang vasthield.

— Ik weet niet wat het is, zei Brand langzaam, maar ik gevoel mij nog niet geheel en al gerust.

— Waarover niet? vroeg Raffles verbaasd.

— Dat kan ik je niet zeggen. Het is een soort voorgevoel. Ik vraag je alleen nogmaals, of je er wel zeker van bent, dat Dorrit Evans geen ogenblik aan je identiteit getwijfeld heeft.

— En ik herhaal nogmaals, dat zij niet het minste wantrouwen toonde, amice, zei Raffles glimlachend. Al mijn papieren, mijn penning en de andere zaken waren volmaakt in orde.

— Nu, ik mag lijden, dat mijn voorgevoel mij bedriegt, hernam Brand kort. Maar ik vind het vreemd, dat ze je voor een uur heeft weggestuurd.

— Dwaasheid, Charles, riep Raffles lachend uit.

Hij wendde zich naar de deur, wuifde Brand nogmaals toe en was verdwenen.

Hij verliet het huis weer door de kleine tuinpoort, nam opnieuw een taxi en bevond zich juist een uur later opnieuw voor het gebouw van Scotland Yard.

Toen hij binnentrad, liepen in de grote vestibule een paar agenten op en neer. Plotseling bleef Raffles staan.

Hij was een voortreffelijk gelaatkenner, en er was iets in het gezicht van de agenten, dat hem niet beviel, iets oer-

rustigs, iets loerends, alsof zij als slechte toneelspelers een rol vervulden.

Blijkbaar deden zij alle moeite er zo onschuldig en bedaard mogelijk uit te zien, maar juist hierdoor trokken zij de opmerkzaamheid van Raffles.

De Grote Onbekende bleef staan en ook de twee agenten op een tiental meter afstand, hadden hun wandeling gestaakt.

Toen ging er een deur open en weer verschenen er twee agenten, die al hun best deden er zo onverschillig mogelijk uit te zien.

Een flauw glimlachje gleed over Raffles' lippen.

Toen klonk er achter hem een luid gerrammel van metaal, de zware poort was van de portiersloge uit gesloten.

Raffles beet zich op de lippen, want hij begreep, maar wel een weinig te laat, dat hij in de val was gelopen.

Onmiddellijk begreep hij wat er ge-

beurd moest zijn: Dorrit Evans, blijkbaar een uiterst voorzichtig meisje had zich niet tevreden gesteld met de legitimatiebewijzen, welke monsieur Dubois haar getoond had, maar had zich telefonisch in verbinding gesteld met het hoofdbureau van politie te Parijs.

Tien minuten later wist zij, dat een Monsieur Dubois daar niet bekend was.

In minder dan een seconde had Raffles dit alles overwogen, maar hij verloor zijn kalmte geen ogenblik.

De vier agenten kuierden blijkbaar doelloos in de vestibule op en neer, en het was duidelijk, dat twee hunner poogden ongemerkt achter hem te komen.

Weer ging er een deur aan de rechterzijde van de vestibule langzaam open.

Raffles wendde het hoofd enigszins terzijde en deed alsof hij niets zag, maar hij bemerkte heel goed, dat een paar ogen door de deurkier gluurden.

HOOFDSTUK VII

EEN GEDURFDE ONTVLUCHTING

Raffles begreep goed wat er gaande was. Dorrit Evans had door zijn vermomming heen gekeken en wist, dat zij een bedrieger voor zich had. Ofschoon Raffles niet tegenwoordig was geweest bij het telefonisch gesprek met Parijs, twijfelde hij er geen moment aan, dat het S.D.G. gezegd had geen Monsieur Dubois te kennen, maar ook was hij er vast van overtuigd, dat men hem over zijn persoon niet nader had kunnen inlichten. Dorrit Evans wist dus dat hij niet Monsieur Dubois was. Wie hij wel was, dat kon zij niet zeker weten. Maar wel vermoeden.

Raffles wist, dat hij met een intelligent meisje te doen had en moest rekening houden met het feit, dat zij wel eens kon gaan vermoeden wie er in de huid van die Monsieur Dubois stak. En als dat vermoeden in haar opgekomen was, zou zij natuurlijk wel op de een of andere manier proberen zekerheid te verkrijgen.

Daartoe was het natuurlijk nodig, dat zij hem kon isoleren en, alleen met hem in een kamer, kon dwingen zijn ware identiteit te onthullen.

Dit alles ging in minder tijd dan nodig is om het te lezen, Raffles door

het hoofd en meteen stond zijn plan vast: Hij moest zich uit de voeten maken en... direct.

Door de hoofdingang was onmogelijk, want die was zo even achter hem gesloten. Achter elke deur, die op de hal uitkwam, zouden wel agenten op post staan. De enige weg, die voor hem open stond was de grote trap, die naar de bovenverdiepingen voerde.

In twee sprongen was hij bij de trap, die hij bij drie treden tegelijk opsnelde. Hij was meermalen in dit gebouw geweest en kende het op een prik. Zonder zich een ogenblik in de weg te vergissen, opende hij de eerste deur links van de brede gang, waarin hij zich bevond en stond meteen midden in de kamer van... hoofdinspecteur Baxter, die in het volle besef van zijn waardigheid aan zijn schrijftafel zat... niets te doen. In een hoek zat Marholm, als altijd druk bezig met een stapel paperassen.

Baxter hief verbaasd het hoofd op naar de vreemdeling, die daar zo onaangediend binnenkwam, maar die verbaazing ging al gauw over in verontwaardiging, toen hij zag, dat die vreemde bezoeker de sleutel in het slot van de deur omdraaide en die daarna kalm in zijn zak stak.

— Wa... wa... wat moet dat betekenen, meneer? stotterde Baxter, terwijl hij uit zijn bureaustoel opstond.

— Let er maar niet op, inspecteur, zei Raffles en duwde tegelijk met een stoot in diens borst, de grote man in zijn stoel terug en snelde naar het raam, onderweg Marholm een vriendelijk knip-oogje toewerpend.

Raffles duwde het raam, dat op een zijstraat uitkeek, open, greep de afvoerpijp, die van de dakgoot tot vlak boven het rioolputje op het trottoir reikte en liet zich in allerijl naar beneden zakken, juist toen Baxter, min of meer van zijn woede en drift bekomen, was opgestaan en naar het raam holde.

Daar zag Baxter nog net, dat de vreemdeling de koetspoort binnen wipte van een pas gebouwd flatgebouw. Op de binnenplaats van dit gebouw kwamen lange ijzeren trappen uit, die tot het platte dak reikten. Raffles bedacht zich

geen moment, maar was binnen tien seconden op dit dak, waar op geregelde afstanden houten overkappingen waren aangebracht, die met een luik waren afgesloten. Door zo'n luik te openen zag hij een zoldertrap, die naar een gang voerde, waarop een paar deuren uitkwamen.

Raffles snelde de trap af, deed het luikje achter zich dicht, en opende de eerste de beste deur in de gang. Hij stond in een eenvoudig dienstbodenkamertje.

Hij deed de deur op slot en luisterde... Niets deed zich horen... Hij ging op de enige stoel in het kamertje zitten tegenover de wand, waaraan een gebarsten spiegeltje hing, haalde een doosje uit zijn zak met schmink, penselen en een paar flesjes tinctuur, vervolgens uit een tweede zak, een doos, waaruit een grijze pruik en dito bakkebaardjes te voorschijn kwamen.

In no time had Raffles zijn gezicht volkomen veranderd en had nu het uiterlijk van een bejaard, rustig renteniertje.

Hij trok nu jas, vest en broek uit, keerde deze kledingstukken om, die aan de andere kant lichtbruin bleken te zijn, trok ze weer aan en was nu iemand, waarin niemand de man van zoëven zou hebben teruggekend.

Toen hij klaar was, luisterde Raffles aan de deur maar kon geen enkel geluid opvangen. Gerustgesteld opende hij behoedzaam de deur en ging de trap, die met een dikke loper bedekt was, af naar de bovenste verdieping, liep de gang door, onderwijl een kamermeisje tegen komend, dat hij vriendelijk toeknikte en dat waarschijnlijk dacht met een nieuwe bewoner van een der flats te doen te hebben. Beneden aangekomen nam hij een wandelstok uit een met koperen banden en ringen versierd tonnetje en wandelde dood gemoedereerd de straat op.

Dadelijk werd zijn aandacht getrokken, door een grote menigte die zich verzameld had, zowel voor het gebouw van Scotland Yard als voor het daar tegenover gelegen huis, en die met moeite door de politie op een afstand werd

gehouden.

Hoofdschuddend en zwaar op zijn stok leunend, liep Raffles door, als iemand die zich met dergelijke dingen niet wenst op te houden.

Zonder zijn tred ook maar een ogenblik te verhaasten, wandelde hij kalm verder.

Wie zou ook in deze rheumatische oude heer, met zijn eerwaardige bakkebaardjes, de watervlugge Fransman hebben herkend, die nog geen kwartier geleden met ongelooflijke vlugheid over de straat rende?

Raffles nam verderop een auto en liet zich tot dicht bij zijn huis rijden.

Nog geen vol uur nadat hij dat huis voor de tweede keer had verlaten, trad Raffles er weer binnen.

Brand was niet weinig verbaasd toen er een hem geheel onbekend heer ongevraagd en onaangediend de bibliotheek zaal binnentrad.

En toen Raffles met een langzaam gehoor de grijze pruik van zijn hoofd lichtte, meende de jonge man zijn ogen niet te kunnen vertrouwen.

— Ben jij het, Edward? riep hij uit. Grote Goden, wat is er gebeurd? Je gaat weg als een kwieke Fransman en je komt terug als een vermoede grijsaard. Is er iets niet goed gegaan?

— Neen, niet geheel en al, antwoordde Raffles ironisch. De waarheid is, dat ze me een weinig hebben achterna gezeten.

Brand sprong op.

— Heb ik het je niet gezegd? riep hij uit.

! Mijn voorgevoelens hebben mij niet bedrogen.

— Maar je ongerustheid was toch ongegrond, Charles hernam Raffles kalm. Went je niet, dat ik ongedaerd terug ben gekomen.

— Maar wat is er dan toch voorgevallen? vroeg Brand, terwijl hij zijn vriend met grote ogen aankeek. Waartoe die verkleeding?

— Wel, amice, je had gelijk, toen je zo nadrukkelijk vroeg of Dorrit Evans inderdaad geen wantrouwen zou koesteren. Want dat schijnt zij werkelijk te hebben gedaan.

En nu vertelde Raffles in korte woorden wat hem overkomen was.

Brand had hoofdschuddend toegelisterd.

— Het is meer geluk dan wijsheid, dat je ontkomen bent, riep hij uit.

— Neen, amice, niet helemaal. Ik heb natuurlijk wel een beetje geluk gehad, want zonder geluk vaart niemand wel, maar voor het grootste deel was het toch, al zeg ik het zelf, wijsheid.

Als ik bijvoorbeeld, niet heel zeker geweten had, waar ik de kamer van onze vriend Baxter moest vinden, en als ik niet geweten had, dat zich vlak bij het raam een afvoerpijp van de dakgoot bevond, dan zou ik mij nu waarschijnlijk voor de derde maal binnen vier en twintig uur in de gevangenis bevinden, maar dan met heel wat minder kans om er opnieuw uit te ontsnappen.

— Ja, ja, zo gaat het altijd, mompelde Brand in zich zelf. Hij zal nooit toegeven, dat hij zijn redding slechts aan een gelukkig toeval te danken heeft. Nu eigenlijk heeft hij gelijk.

Toen vervolgde hij luid:

— De zaak van de Cattlestreet is hiermede zeker afgedaan?

— Hoe zo? vroeg Raffles verbaasd.

— Wel, dat is, dunkt mij, nog al duidelijk. Dorrit Evans weet nu immers, dat je Monsieur Dubois niet bent.

— Sterker nog, merkte Raffles kalm op. Zij zal zelfs wel weten, dat monsieur Dubois John Raffles is.

— Welnu dan? Dan kun je immers onmogelijk in je hoedanigheid van Frans collega aan de jacht op Shydrift deelnemen?

— Natuurlijk niet, die kans is verkeken. Maar wat zou dat, nu wij toch weten, wat wij weten willen?

— Je blijft dus in ernst bij je plan om Miss Evans bij te staan?

— Ja. En dat niet alleen om haar te helpen, maar ook om te trachten een duivel in mensengedaante, de Koning der Misdadigers in handen te krijgen.

Brand schudde het hoofd.

— Maar nu wordt de zaak veel moeilijker, zei hij.

— Dat valt nog te bezien, zei Raffles kalm, want ik ben nu niet meer

afhankelijk van wat Dorrit Evans denkt te ondernemen, en wij kunnen onze plannen zelf opmaken naar ons goeddunk.

— Maar zou zij zelve nu die jacht niet laten varen?

— Waarom? Nu zij mij voor de derde maal uit haar handen heeft zien glippen, zal zij er des te meer naar verlangen, zich op een andere wijze schadeloos te stellen.

HOOFDSTUK VIII

HET MOORDHOL IN DE CATTLESTREET

Twee dagen later zat professor Shydrift, wegens zijn ontdekkingen op het gebied der wetenschap in minstens twee werelddelen bekend en beroemd, in de grote werkkamer van zijn huis in de Victoriastreet.

Zijn mager, tanig gelaat, waarin de katachtige ogen boosaardig fonkelden, had op dit ogenblik een waarlijk duivelse uitdrukking.

Nu en dan wierp hij een blik op een klein briefje, dat hij in de vingers geklemd hield.

Het was het briefje, dat twee dagen tevoren door de Bulldog uit het raam van zijn cel was gegooid en dat door de straatjongen was opgeraapt, die het aanstonds naar de chef van de bende der Raven had gebracht. Deze had het op zijn beurt verzonden naar een adres waarheen hij alle mededelingen voor de Meester placht te zenden, zonder te weten, wie deze was.

Shydrift streek zich met de magere, gespierde linkerhand over de dunne zwarte baard, die hem tot op de borst hing.

— Zo, zo, zo, mompelde hij. Er moet dus verraad gepleegd zijn.

Ik kom wel te weten wie dat gedaan heeft en dan heeft zijn laatste uur geslagen. Verraders kan ik niet gebruiken.

Hij stond op en begon met langzame passen het grote vertrek op en neer te lopen.

— Die Dorrit Evans heeft het er dus op toegelegd zich van mij meester te maken. Ha, ha, juffertje, wij zullen

je voor die onbeschaamdheid laten boeten.

En misschien komt het daartoe al heel gauw...

Nu nam hij weer aan de tafel plaats en scheen in gedachten te verzinken.

— Laat eens zien, bromde hij. Ik zou vanavond kunnen overslaan, maar dan zou ik ook het rendez-vous met mijn bevallige tegenpartij missen. Ha, ha, en dat zou ze mij zeker niet vergeven. Neen, schatje, wees gerust, ik kom.

Hij trommelde met zijn knokkige vingers op het tafelblad en vervolgde binnensmonds:

— Ik moet trouwens een paar belangrijke bevelen aan de chefs doorgeven. Zij zal natuurlijk niet alleen komen, maar daartegenover kan ik, als ik wil, een honderdtal mannen stellen, die voor geen klein geruchtje vervaard zijn en die zich gelukkig zullen achten een paar dozijn agenten naar de andere wereld te helpen. Zij zullen ervaren wat het zeggen wil professor Shydrift te tarten.

Hij stond op en belde.

Even later trad een afzichtelijk oud wijf het vertrek binnen, met vuil wit haar dat ongekamd langs haar hoofd hing.

Zij had nog maar enkele gele tanden, in haar mond, welke als die van een knaagdier vooruit stonden.

Haar kromme haviksneus bereikte bijna de punt van haar ozywaarts gebogen kin, hetgeen haar het uitarlijk verleende van een oude toverkol.

Haar lood omrande, kleine grijze ogen knipperden tegen het felle licht.

— Hebt gij gebeld, meester? vroeg zij onderdanig.

— Ja, Catherine, antwoordde Shydrift. Gij moet vannacht bij de hand blijven.

Het oude wijf zei niets en knikte slechts bevestigend.

Shydrift wreef zijn benige handen.

Het vooruitzicht zich te kunnen wreken op zijn doodsvijanden van de politie, had hem in een uitstekende stemming gebracht.

Zijn gelaat had op dit ogenblik een zo dierlijke uitdrukking, dat zelfs het oude wijf, dat hem reeds vele jaren kende en in bijna al zijn geheimen was ingewijd, er van scheen te huiveren.

— Wij zullen een zestig mannetjes gereed houden, bromde hij in zich zelf. Dat zal wel voldoende zijn, om het te kunnen opnemen tegen de politie. Wij zullen eens zien, wie de sterkste is, Miss Evans.

Daarop wendde hij zich tot de oude toverheks en beval ruw:

— Je kunt nu wel gaan, Catherine. Zorg dat alles gereed is.

Het wijf mompelde iets onverstaanbaars en vertrok.

Maar dadelijk opende Shydrift de deur weer en riep haar terug.

— Ik ga aanstonds de deur uit en kom niet terug voor vannacht, zei hij. Als je er lust in hebt kun je uitgaan en je zoon gaan bezoeken. Zeg hem dan tevens maar dat ik vannacht op zijn sterke armen vertrouw.

Het wijf grinnikte.

— Hij zal niet mankeren, meester, zei zij. Wel bedankt voor het verlof, want ik heb mijn jongen in lange tijd niet gezien.

— Zorg er in ieder geval voor, dat je tijdig terug bent.

— Ik zal er om denken, meester.

Opnieuw verliet de toverkol het vertrek.

In de gang bleef zij als besluiteloos even staan en slofte eindelijk langzaam weg.

Shydrift greep zijn hoed en handschoenen, die op een stoel klaar lagen,

wierp nog een blik om zich heen en verliet zijn werkkamer.

Hij liep de trap af, die naar de vestibule leidde en had bijna de voordeur bereikt, toen hij voetstappen achter zich hoorde.

Hij wendde zich om, en zag, dat Catherine achter hem stond haar vuile schort in haar magere vingers frommelend.

— Wat is er? vroeg Shydrift, terwijl hij zijn handschoenen dichtknoopte.

— Ik heb vergeten u om wat huishoudgeld te vragen meester, mompelde het wijf.

— Alweer? vroeg Shydrift schouderophalend. Is al het geld van de vorige keer al op? Ik moet vanavond je huishoudboekje nakijken.

Hij stak zijn hand in de zak en haalde er zijn portefeuille uit.

Hij nam er wat geld uit, dat hij zorgvuldig natelde, en toen hij daarmee bezig was, kwam het oude wijf heel dichtbij en keek hem op de vingers.

Maar zij deed nog wat anders ook, want op hetzelfde ogenblik slaakte Shydrift een kreet van woede en verbazing.

Zijn ogen puilden uit hun kassen...

Om zijn polsen klemden twee sterke boeien, onderling verbonden door een stalen ketting.

Als wezenloos staarde Shydrift het oude wijf aan, en zag dat de toverkol groter werd, steeds groter, totdat zij rechtop voor hem stond, zes voet lang van top tot teen.

Daarop zag hij, dat het wijf een hand naar het hoofd bracht, en de pruik oplichtte, die het zwarte haar verborg.

Met een enkele ruk wierp het mens ten slotte haar voddige kleren van het lijf...

— John Raffles, siste Shydrift met een uitdrukking van machteloze haat in zijn stem, die onmogelijk is weer te geven.

— Hij zelf, professor, zei Raffles hoffelijk.

Shydrift trachtte de hand snel naar zijn zak te brengen.

— Doe geen moeite, kwam Raffles met een afwerend gebaar. Ten eerste

kunt gij met die geboeide handen toch niet bij je zak komen, en ten tweede heb ik de patronen uit de revolver genomen, toen ik zogenaamd deze kamer opruimde.

Shydrift trachtte te spreken, maar het was hem onmogelijk...

De woede verstikte zijn stem.

Zijn ogen fonkelden als die van een wolf, en het schuim kwam hem op de lippen.

Raffles bemoelde zich verder niet met zijn doodsvijand, maar begaf zich regelrecht naar de telefoon en draaide het nummer van Scotland Yard.

— Spreek ik met Miss Dorrit Evans? klonk zijn stem. Dank u. Wie ik ben? Dat doet er niet toe Miss Evans. Ga aanstonds naar het huis in de Victoriastraat numero 37. Dat is het huis van professor Shydrift. Gij zoekt immers naar de Koning der Misdadigers? Welnu, gij hebt niets anders te doen, dan u naar dit huis te begeven, vergezeld van een drietal agenten. Gij zult in een der kamers een man op een stoel gebonden vinden, wiens identiteit ik u nu nog niet wil verraden. Daar gij wel evenveel van verrassingen zult houden als ik. Ik kan u slechts zeggen, dat uw verbazing zeer groot zal zijn. Die man is degene die gij zoekt. Als gij hem veilig hebt opgesloten, krijgt hij misschien mijn naam te weten. Dan zult gij wellicht iets beter over mij denken, dan gij tot dusverre deed.

Raffles wachtte even, en scheen te luisteren.

Toen vervolgde hij:

— Ik bezweer u, bij alles wat mij heilig is, dat ik de waarheid spreek. Ik sta nu tegenover de ellendeling, met de revolver in de vuist. Aarzel geen ogenblik, maar doe wat ik u heb gezegd. Gij zult er u aanstonds van kunnen overtuigen, dat ik de waarheid sprak.

Hij luisterde nog even en hing toen het toestel met een tevreden uitdrukking op zijn gelaat weer aan de haak.

Toen trad hij zonder een woord te spreken op Shydrift toe, greep hem met zijn ijzeren vuist beet en trok hem naar een stoel, waarop hij hem zo stevig en secuur vastbond, dat het onmogelijk scheen, dat de ellendeling zich kon be-

wegen.

Daarop ging hij vlak voor hem staan en zel op ernstige toon:

— Gij zult wel willen toegeven, waarde professor, dat er aan uw misdadigersloopbaan thans een einde is gekomen. Ik weet wij gij zijt, terwijl gij nog altijd niet weet, onder welk masker John Raffles zich verbergt. En wees er zeker van, dat de politie de meest overtuigende bewijzen van uw schuld zal krijgen, daarvoor zal ik zorg dragen.

Een hees gerochel was het enige antwoord.

— Ik wil verder ook wel zeggen, wat ik thans van plan ben, vervolgde Raffles bedaard. Ik zal uw taak overnemen en als de Meester mij naar de Cattlestreet begeven. Daar zal ik met twee van mijn assistenten, evengoed vermomd als ik, de bandieten, die onder uw bevelen staan, helpen arresteren, en daar hoop ik een goed werk mee te verrichten. Ik zou ten slotte willen zeggen: tot ziens, professor, maar ik vrees, dat er niet veel kans bestaat, dat ik je nog ooit zal terugzien.

Met deze woorden verliet Raffles het vertrek.

Hij ging naar de keuken, opende een kast en haalde er een colbertcostuum uit, dat hij vlug aantrok.

Daarop verliet hij het huis, riep een taxi aan en liet zich tot dicht bij zijn huis in de Cromwellstreet rijden, waar Brand en Henderson hem reeds wachtten.

— Alles goed gegaan? riep de jonge man, zodra Raffles was binnengetreten.

— Uitstekend, antwoordde Raffles. De schurk zit goed gebonden op 'n stoel in zijn werkkamer en over tien minuten zal de politie hem als een rijpe vrucht kunnen plukken. Zit het oude wijf nog altijd in het tuinhuis gevangen?

— Ja, mylord, antwoordde Henderson. Gebonden en geblinddoekt, zoals gij bevolen had. Maar het was geen katje om zonder handschoenen aan te pakken; zij beet en krabde en toen heb ik haar een dreun op haar vieze hoofd gegeven, dat ze drie keer over kop sloeg... Het kan ook vier keer geweest zijn, want ik

ben nooit sterk in het onthouden van getallen geweest. In ieder geval gaf zij toen geen kik meer en daarvan heb ik geprofitteerd om haar te binden.

— Goed zo, James, zei Raffles, die een scheef gezicht trok, om een glimlach te verbergen. Welk een geluk, dat het toeval ons zo gunstig is geweest en ons die oude helleveeg in handen heeft gespeeld.

— Dat mag je wel zeggen, riep Brand opgewekt uit. Wij hebben haar, bij wijze van spreken, onder de ogen van Shydrift geschaakt. Het is een geluk, dat wij juist met de auto voorbij zijn huis reden en het oude karkas in het oog kregen.

— Maar daarmee zijn we er nog niet, vrienden, hernam Raffles op ernstige toon. Het moeillijkste werk moet nog gedaan worden. Wij moeten ons in het hol van de leeuw wagen. En het lastige zal zijn, de bandieten onschadelijk te maken, zonder zelf in handen van de politie te geraken. Heb je alle voorbereidselen getroffen, die we hebben afgesproken Charles?

— Alles is in orde.

— Uitstekend, dan hebben wij niets anders te doen dan rustig de nacht af te wachten.

Nadat een paar uren verstreken waren, begaven de drie mannen zich, goed vermomd, op weg, ten einde hun plannen te verwezenlijken. Henderson en Brand waren als matrozen vermomd en Raffles had zijn gelaat dermate weten te veranderen, dat het sprekend op dat van de Koning der Misdadigers geleek.

De twee gewaande matrozen vatten dicht bij de smalle kade achter de aangeduide kroeg post en Raffles trad de gelagkamer binnen, zorg dragend, dat zijn gezicht door de brede rand van zijn hoed en door de kraag van zijn jas grotendeels verborgen was.

Slechts de lange, dunne baard was zichtbaar.

De waard keek ternauwernood op toen Raffles binnentrad en scheen er vast van overtuigd te zijn, dat de Meester was binnengekomen.

Maar toen Raffles voorbij was gegaan, keek de schurk hem met een loerende

blik in zijn groene ogen en met een valse glimlach na...

De Grote Onbekende deed zijn masker voor en ging de trap op, die naar het insteekkamertje leidde, waar hij wist, dat over enkele minuten de agenten ter plaatse zouden zijn.

Tot zijn verwondering behoefde hij zelfs de deur niet te openen...

Men scheen zijn voetstappen te hebben herkend, althans een der bandieten opende de deur en liet hem binnen.

Raffles bevond zich te midden van een stuk of veertien bandieten...

Het kamertje was er geheel mede gevuld en het was bijna onmogelijk zich te verroeren.

Daar allen roerloos bleven staan, maakte zich van Raffles een onaangenaam gevoel meester...

Die stilte en die onbeweeglijkheid bevielen hem niet.

Hij deed een paar stappen achteruit en voelde zich plotseling door een dozijn bandieten besprongen.

Voor hij zelfs een beweging had kunnen maken, waren zijn armen op zijn rug gebonden en was hij naar 't midden van het vertrek gesleept en daar tegen de vloer gesmakt.

Toen baande een man zich een weg door de schurken, die om Raffles heen-geschaard waren, en bleef voor de gevangene staan.

Het was professor Shydrift.

Ook hij was gemaskerd.

Met een satanisch lachje boog hij zich over zijn slachtoffer heen.

— Ja, ja, dat komt er van, als men wat al te haastig is, mijn waarde heer, grinnikte hij. Je zoudt er beter aan hebben gedaan als je de touwen waarmee je mij gebonden hadt, wat steviger hadt dicht gehaald en vooral, als je je van te voren eens overtuigd had, dat ik aan de onderste zoom van mijn linkermouw niet een klein maar zeer sterk vijltje verborgen had. Je ziet, er is altijd baas boven baas.

Hij richtte zich overeind en vervolgde.

— En nu ben je zeker zeer nieuwsgierig naar het einde? Dat is gauw verteld. Ik heb de eerste de beste cliënt, een dom heerschap, die mij kwam con-

sulteren, snel in mijn plaats vastgebonden. Het was hoogtijd, want reeds stonden de agenten, aangevoerd door die bekoorlijke miss Evans, op de stoep, bezig met het forceren van de deur. Je begrijpt wel wat er volgde, zei Shydrift met een duivels lachje. Ik heb de schone gelegenheid niet voorbij laten gaan, mij op de politie te wreken. Ik heb mij in hinderlaag gelegd, met mijn revolver, ditmaal deugdelijk van patronen voorzien, en ik heb drie agenten, toen zij mijn gevangene wilden arresteren, één voor één op een kogel getraceerd. En jou. Ik zou je kunnen doden, maar ik heb wat anders met je voor, dat voor jou misschien veel erger dan de dood is. Je hebt mij aan de politie willen overleveren, welnu, ik zal het jou doen.

Op dat oogenblik stormde de kroeghouder het vertrek binnen, met de kreet:

— Politie.

In een oogwenk was het kamertje ontruimd.

Ook Shydrift was verdwenen.

Waar de bandieten gebleven waren, wist Raffles op dat oogenblik niet. Hij wist alleen dat hij de enige was, die in het vertrek overgebleven was.

Zijn ogen dwaalden in het rond en bleven gehecht op een groot stuk papier, tegen een der wanden van het kleine vertrek geprikt.

Zonder moeite kon hij lezen wat er geschreven stond:

— De man die gij hier gebonden op de grond vindt liggen, is John Raffles. Nader bijzonderheden volgen.

Plotseling werd de stilte verscheurd door revolvergeschoten.

Blijkbaar waren de bandieten in gevecht met de politie.

Het was maar al te duidelijk dat deze het onderspit zou delven, daar de boeven in de meerderheid en bovendien gewaarschuwd waren.

Elk oogenblik kon Raffles echter ontdekt worden, want de schurken schenen zich terug te trekken, te oordelen naar het steeds zwakker wordend vuur. Eensklaps werd het raam opengegooid en twee mannen klommen naar binnen. Het waren Henderson en Brand. Zonder een woord te spreken bevrijdden zij Raffles

van zijn boeien.

— Vlug Edward riep Brand. De agenten omsingelen dit moordhol. Wij hebben geen oogenblik te verliezen.

— Wat gebeurt er eigenlijk vroeg Raffles.

— Henderson en ik werden ontdekt en wij hebben ons verdedigd.

— Goed zo. Daarom verzwakt het vuren zeker. De schurken retireeren. Maar nu moeten wij dadelijk naar de woning van Shydrift, want Miss Evans verkeert in groot gevaar. Wij moeten haar tot iedere prijs redden. Vooruit.

De drie mannen klommen snel weer door het raam en dat was geen minuut te vroeg.

Reeds naderde een afdeling politieagenten, blijkbaar ter versterking ontboden.

Raffles en zijn vrienden renden de straat op en sprongen in de eerste de beste taxi.

In de Victoriastreet gekomen, sprongen zij uit de wagen voor de chauffeur stopte en ijlden naar het huis van de Koning der Misdadigers. Binnen enkele seconden had Raffles de deur met behulp van een looper geopend.

Zij vlogen de trap op, daar luide kloten van een ten dode ontstelde vrouw hun oor bereikten.

Op het geluid afgaande stonden zij ineens voor een deur, van waar achter het gemjammer scheen te komen.

Henderson lichtte zijn been op, en het volgend oogenblik vloog de deur aan splinters, verbrijzeld door een geweldige trap van de reus.

De drie mannen snelden het vertrek binnen.

Dorrit Evans lag op een divan en was daarop met dikke touwen vastgebonden.

Haar gelaat was doodsbлек, en door een naamloze ontzetting vertrokken.

Voor haar stond Shydrift, met een dierlijke uitdrukking op zijn tronie.

Zijn ogen waren met bloed belopen en zijn haren hingen ordeloos om zijn hoofd.

Hij had zich direct omgewend bij het luide lawaal van de ingetraptde deur, en stiet nu een rauw gebrul van woede uit.

Zijn hand ging naar zijn zak en er

klonk een schot.

Maar bliksemsnel had Raffles, op wie Shydrift had aangelegd zich gebukt, en de kogel drong juist boven zijn hoofd in de muur.

De Grote Onbekende was ongewapend, maar zijn oog viel op een koperen vouwbeen in de vorm van een Indische dolk, dat op het blad van de schrijftafel lag.

Hij greep het, en sprong als een tijger op Shydrift toe.

Weer klonk een schot en ditmaal trof de kogel Raffles in de linker bovenarm...

Maar het was het laatste schot, dat de Koning der Misdadigers zou lossen...

Snel als de bliksem hief Raffles de dolk op en drong op Shydrift in.

Geen seconde later plofte het spitse wapen in de borst van de ellendeling...

Met een rochelende kreet stortte de schurk achterover, en een brede stroom bloed vloeide over het tapijt...

Raffles wierp het vouwbeen van zich af...

— Maak de touwen los, James... beval hij op korte toon.

Intussen had Henderson de touwen los gemaakt, die het ongelukkige meisje bonden.

Zij stond op en vloog op Raffles toe, voor wie zij zich, voor hij het kon verhinderen, op de knieën wierp.

— Wie gij ook moogt zijn, ik dank u, snikte zij. Gij hebt mij het leven gered.

Raffles richtte het knielende meisje met een snel gebaar op.

— Laat dat, zei hij koel. Gij zijt mij niets verschuldigd; ik wilde mij op die gewetenloze schurk daarginds wreken, dat is alles.

Hij deed zijn grote regenmantel af en hing die de jonge vrouw om de schouders.

Hij voerde haar de trap af.

Henderson en Brand volgden zwijgend. Zonder zich verder om de Koning der Misdadigers te bekommeren.

— Fluit een taxi, James, zei Raffles.

Henderson liet een scherp gefluit horen.

Er kwam juist een taxi aanrijden.

Raffles hief zijn hand op en de chauffeur stopte. Het portier werd geopend en Raffles hielp het meisje bij het instappen.

Toen zei hij tot de chauffeur:

— Breng deze dame naar Scotland Yard.

De chauffeur tikte aan zijn pet, en de auto reed weg.

Raffles keek de auto enige ogenblikken na, en een vreemde lach krulde zijn dunne lippen.

Toen nam hij Brand onder de arm en zei, terwijl hij hem medetrok:

— Het was een heel belangwekkend avontuur, Charles, dat ik niet gaarne zou hebben gemist. Wij gaan eens lekker dineren in de Ritz.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Vrouw in het Wit

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Cactus Clancy wint! door Stetson Cody. — 2. De duivelmaskers. — 3. De ruziemaker, beide door W.C. Tuttle. — 4. Bloedbroeders. — 5. Dodenrit. — 6. Opdracht des doods. — 7. De dood dreigt, alle door Gladwell Richardson. — 8. Het recht zegeviert. — 9. Tijgers van het wilde westen. — 10. Op goudjacht, alle door Charles H. Snow. — 11. Onschuldig veroordeeld, door Denver Bardwell. — 12. Raddraaiers. — 13. De ware schuldige. — 14. Vals beschuldigd, alle door Peter Field. — 15. Woestijn der gedoemden, door Clem Colt.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 10 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266